

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

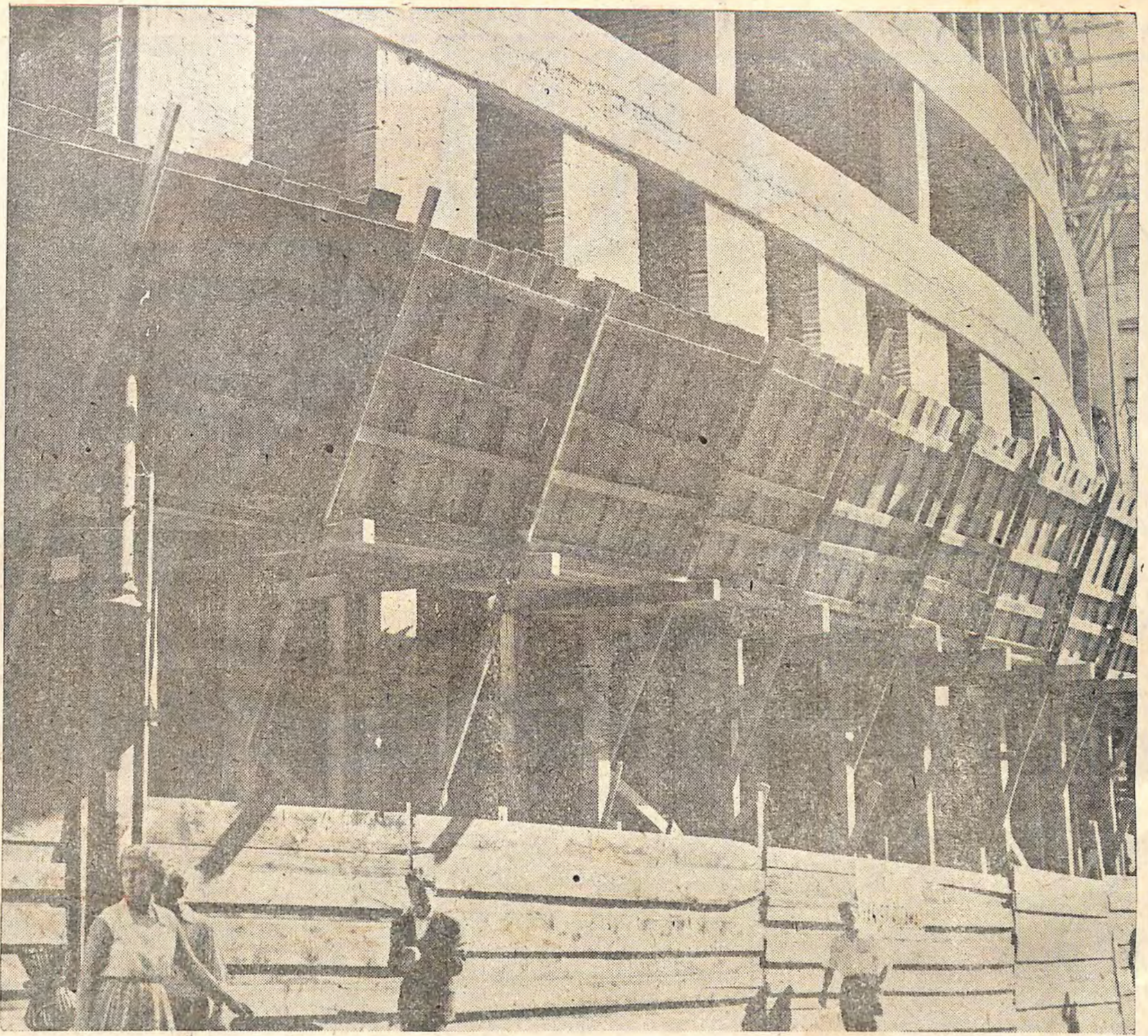
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

— Ben. size Ata'nın ruhunu
çağırmağın demedim mi?.

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı 'TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

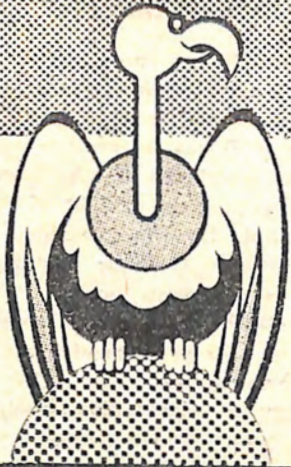
12 Haziran Çekilişinde:
20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 TL.
30 ADET 5.000 TL.
200 ADET 1.000 TL.

ve 10.000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
cem'an

2 MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Ak b a b a

Babaların Günahı!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 2 — Sayı : 36

3 Nisan 1962

YIL : 40

✱

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BİZ ögünen millet değiliz. Yoksa, yılın üçyüz altmış beş günü zafer bayramlarınıza yetmez. Fransızların, İngilizlerin, İtalyanların adlarını heykelleştirdikleri kahramanlar, bizim tarihimizin meçhul askerleridir.

Ama, Çanakkale'yi unutmadık. Kırk yıllık bir gecikmeden sonra bile olsa, arkasına göğün mavi kadifesini çekmiş, önüne denizin mavi atlasını sermiş bir anıt yükseldi. Bu anıt, taşın, toprağın, çeliğin hamurundan önce, arızun altın örsünde kelimeleri döge döge Mehmet Akif yaratmıştır:

Sana şayeste olan makberi kimler kazsın?
Gömelim gel seni tarihe desem sığmazsın!

Tarihe sığmayan bu dev, Çanakkale topraklarına sığan Mehmet çıktı!

Çanakkale'ye biz yalnız Mehmet çiği gömmedik. Orada bir... bütün fakülteleriyle bir üniversite yatıyor!

Bugün çektiğimiz büyük acıların çoğu, o ölçüler aşan kaybın sonucudur: Cumhuriyet, Meşrutîyetin genç aydınlarından, bu savaşlar yüzünden tüm yoksun kaldı!

Atatürk'ün her bulduğu yarı aydın genci nâçin kalbine bastığını, Çanakkale'yi düşününce daha iyi anlarız.

Çanakkale, iki ordunun çarpıştığı bir savaş değildir. Orada, ruh ile madde boğuştu: Deniz devlerinin yağdırdığı şarapnelleri elimizin tersiyle geri çeldik!

Mustafa Kemal'in adı, ilk defa bu savaşların kanlı şafağında altın bir kılıç gibi parlamıştır...

Aradan bunca yıl geçti: İnönü zaferleri, Sakarya savaşları, Dumlupınar akınları, İzmir kurtuluşu hep o mutlu günden sonradır... Ama hiç biri, onun gönülden gönüle aktarılan şanlı hatırasını gölgeleyemedi.

Çanakkale zaferi, elbet sınırlarımız içine zor sığan bir Türk bayramıdır. Ama, yıllar yılı, üniversite gençliğini, bu törenin haklı öncüsü görüyoruz: Orada, bir şehitlik değil, bir toprak altı üniversitesi ziyaret ediyorlar!

Bu yıl da, İstanbul İlimanından, o üniversiteler şehitliğine bir gemi kalktı. Çiçekler, çiçekler, çiçekler yığılacaktı o topraklara... Çiçeklerden güzel, çiçeklerden taze gönüller dile gelecekti o topraklarda...

O toprakların altında yatanlar, üstünde gezen kardeş ayakların sesiyle ürperecek, kafa taslarının göz çukurlarından etsiz yanaklarına mutlu yaşlar akacaktı...

Ne oldu?.. Onları gazetelerde okudunuz!

Şimdi suçlular aranıyor: Rakı şişelerini ağızlarına dikmiş sarhoş fotoğraflar incelenerek, dizine yatmış başı parmaklarıyla tarayan öğrenci kızlar soruşturularak, belki de devlet kasasından aldığı yardımı poker masasında eriten kumarbazlar adlandırılarak suçlular aranıyor...

Yazılanlara, söylenenlere bakarsanız valilik suçludur, kaptan suçludur, gemi adamları suçludur... Teşekkür ederiz hepsine: İyi ki, İskambil kâğıdını, rakı şişesini, ipek çorabı, naylon donu suçlu göstermiyorlar!

Suçlu!.. Ya onları doğuran analar!.. Ya onları büyüten babalar!.. Ya onları okutan hocalar!.. Ya onları yetiştiren cemiyet!.. Ben, sen, o... Suçlu değil miyiz biz?

Çanakkale şehitleri, Namık Kemal'i okuyarak ölümün üstüne yürümüşlerdi:

Yare nişandır tenine erlerin,
Mevt ise son rütbesidir askerin.
Altı da bir, üstü de birdir yerin.
Arş yigitler vatan imdadına!

Unuttuklarımız!

Biz, unutkan milletizdir. Unuturuz: İyilikleri unuturuz, kötülükleri unuturuz. Dostlukları unuturuz, düşmanlıkları unuturuz. Hattâ (aman neme lâzım, belki yazması suçtur) daha dün çektiklerimizi unuturuz!

Demin, elimdeki gazetede, otobüslerde unutulmuş eşya listesini okuyordum: El çantası, sefer-tası, şemsiye, eldiven, kitap.... Eh, haydi bunları hoş görelim, dalgınlık bu, yorgunluk bu, unutulur... Ama, listede yağmurluk da var, gözlük de var, dolma kalem de var, hüviyet cüzdanı da var. Bunlar nasıl unutulur, aklım almıyor doğrusu.

Hayır, hayır, bu kadar unutkanlık iyi değil... Korkarım, bu unutkanlık biraz daha artarsa, biz yaşadığımız dünyayı unuta-cağız ve asıl fenası, dünya da bizi unutturacak!

Kadeş yolcularının sarhoş hafızalarını kazıyınız: «Rakı şişesinde balık olsam!» dan başka hangi şiirin kılıcığını bulabilirsiniz?

Bir kitap vardır, değil mi?.. Adı ne kadar bu olay için: Babaların Günahı!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Küfelik!

Güle Güle Selim Bey

İnsanları galiba lâf yıkıyor, amma dünyanın en mânasız lâfları... Bir adamı görürsünüz, kale gibi muhkemdir, manastır kapısı gibi sağlamdır, gemi arslanı gibi gösterişlidir ve dersiniz ki sonsuz gafletinizle: «Dünya yıkılır, bu adam yıkılmaz»... İşte Selim Sarper öyleydi dış görünüşçe... Hakkında mıriltılar dolaşırdı, kimin hakkında dolaşmaz ki... Politikacılar onu fazla «idareci», memurları onu fazla «idaresiz» bulurlardı.. Herkesi memnun etmek: güç...

İhtilâlden sonra nice rüzgârlara dayanmıştı... Önce «büyük bir şansa» dayanmıştı, başka şeye değil... Otuz sene süren bir şansa!.. Kademeleri atmış adamdır Selim Sarper... Birden sefirlîğe fırlamıştır, etapları yakarak. Birden Vekillîğe fırlamıştır gene etapları yakarak... Hariciye Vekillerimiz evvelâ şanslı oluyor, sonra... Sonrasını pek düşünmiyelim!

Şu bakımdan şanslı adamdı en çok: Herkes bir mevkie ulaşır bir şey yapmadan belki, fakat şöhrete az kişi ulaşır bir şey yapmadan iyi veya kötü tarafından... Selim bey bana Juliette Greco'nun bir sözünü hatırlatıyor: «Hiçbir şey yapmadan meşhur olmuştum...» İnsan çocukluğu ndanberi bir Sarper adı duyar... «O... O esaslı.. O.. O.. Muvaffak olmuş adam... O, o tuttuğunu koparıyor... O, o ecnebilere bile empoze etmiştir...» Ne yapmıştır, ne de muvaffak olmuştur diye eşelerseniz, e-selemenize ömrünüz yetmez, başkalarının ömrü de!

Şimdi iklim değiştiriyor Selim bey: Dışişleri Bakanlığıken unuttuğu iç işlerine... Onun İstanbul Milletvekili olduğunu İstanbullular bile yeni öğreniyorlar galiba.. Değil mi İstanbullular?..

Güle güle Selim bey, güle güle... Çok fazla servetin zararı olduğu gibi çok fazla «idareciliğin de» zararı oluyor... Tek köşe olmak eninde sonunda daha rahat hayatta... Sekiz köşeli olmak güç... Hangi dolulukla doldurursun sekiz adet köşeyi?..

Reform!

Millî Eğitim Bakanı İncesulu demec verdi... Devlet Tiyatrosunda büyüük reform yapılacaktı... Sevinдик... Her reform ilânına seviniriz biz zaten... İlândan da ötesine sevinmeyiz... Reformun bir maddesi: Bütün yabancı elemanlar sepetlenecekmiş... Yabancı elemanların fantezist aylıklarla angaje edilmiş çok derme çatmaları da var, çok çok emeği geçmişler de var Devlet tiyatrosuna... Reform bir silme ve bir süpürme ameliyesi değil ki... Bir yeniden şekil verme, düzeltmedir reform... Bizim bildiğimiz bu kadar. Belki İncesulu fazlasını biliyordur...

Sözlerine inanamam Osman ağa!

Bölükbaşı Vekâletten, Başvekâletten, zaten o baş olmıyana pek uğramaz, çıkarken gazetecilere aktardı:

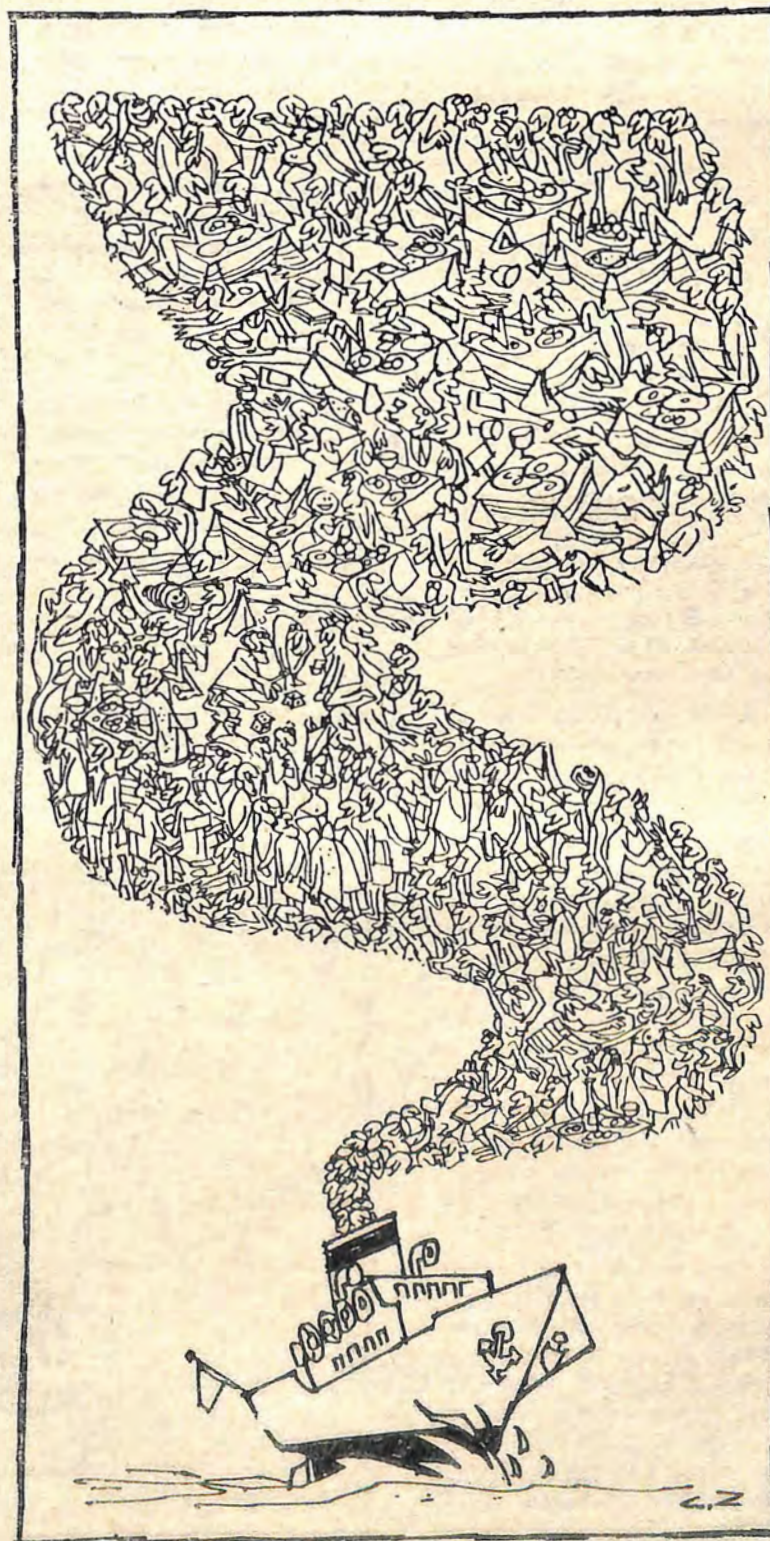
«— Memlekette ekonomik, idari, siyasi tedbirlere de ihtiyaç vardır... İyi, güzel, ihtiyaç varmış... Varmış... Birdenbire beliren ihtiyaçları sayıp dökmek liderce ödevi...

Bu liderce ödevi bir de Bölükbaşı'ca bir ekleme yaptı:

«— Paşayı aydınlattık...»

Osman ağacığım, çok özür dilemez, yanlış düşüncelere sapmıştık, biz de Paşanın bir nebze sizi aydınlattığını zannediyorduk... İşin meğerse tam tersi olmuş. Ne gaflettymişiz, ne gaflettymişiz!..

Kadeş macerası :

Ateş olmıyan yerden duman çıkmaz...

Gece Klüpleri:

Huzura ilkönce gece klüpleri kavuştu. Süreyya, Kırk Yedi, Gar, tıklım tıklım... Halk şairi, o Timur'un saldığı «yokluk» neşesinden değil, «varlık» neşesinden. Tasalar kurumuş yaprak yığınları gibi bir kenara atıldı. Üstlerine bassanız, çıtırdamıyorlar kurumuş yapraklar gibi... Harp sonrası böyledir, sonralar sonrası böyledir... Bir şey demedim, sonralar sonrası dedim!..

Pavyonlar yerini buldu. İnsanlar yerini buldu. Herkes nerdeyse masaların üstüne çıkıp oynayacak... Oynasa çıkıp masaların üstüne daha iyi, çünkü geçen gün büyük konser-vatör CKMP nin bir senatörü, Ni-yazi Ağrınaslı, Süreyya pavyonunda öylesine bir Çarlston tutturdu ki, herkes kaçıştı savletinden... Meydan onundu!..

Dikkat ettim, böyle şeyler dikkatsiz de görülür ya... Gene aynı yüzler her tarafta, ikinci sınıf aynı yüzler... Birinciler yok, zorlu sebeplerden ötürü... Bir zümre vardır: «Meşhur adamların yanında gelenler zümresi...» İşte benim derdim de onlar... Her bakımdan!.. Onlar sıhhatte, âfiyette her zamanki gibi...

Bitti mi?.. Ne bitti mi?.. (Ancak bir omuz silkmesiyle cevap verebilirim...)

Öksürük

İsmet Paşa önemli ziyaretleri evinde kabul ediyor... Gazeteciler nedenini karıştırdıklarında: «Rahatsız» diye cevap veriliyor... Ne rahatsızlığı diye sorulduğunda: «Öksürük» diye kestiriliyor...

Bir saat sonra da Başvekili sokakta «Öksürüksüz» görüyorsunuz!

Gümüşpala:

Bugünlerde «usluymuş»...

— ????

— Şimdiki hocası uslu da ondan! Şimdiki hocası kim ki?..

Haza... Şuuu!

Polis, kâğıda sarılı bir çocuk bulmuş.. Hayır, canlı değil, ölü!.. Adı mı?.. Bilmem!.. Üç dört aylık bir yavrucakmış!

Haaa, sardıkları gazetenin adı mı?.. Şey... Hürriyet!

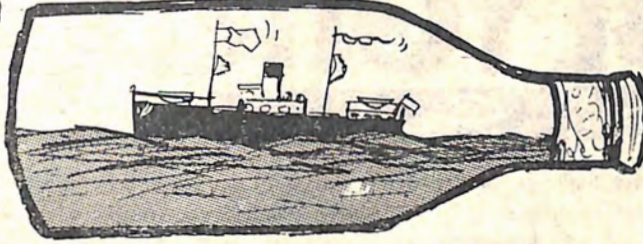
Boşuna telâş!

Falih Rıfkı Atay, Ankara'da parti sözcülerinin çevresinde, iş adamlarımızın fazlaca dolaştığından kuşkuluyor.

Bize kalırsa, kuşkulunmak değil, sevinmek lâzım: Ankara'da yeni bir anlayış doğuyor, lâf devri kapanıyor, iş devri açılıyor demek!

Nimet ARZIK

SARHOŞ

GEMİ!

Bir gemi yola çıktı: tefler, kanunlar, udlar,
Güverteyi doldurdu çakır kevf bulutlar.
Açıldı göğüs bağır.. fora edildi butlar,

Direklere çekildi sütyenlerle, kilotlar,
Kızıoğlan kız gebeler, vesikasız kokotlar!

#

Yarın bu sarhoş gemi suları yara yara,
Varacak şehitlerin yattığı bir diyara!
Bilmem nasıl bakacak bunlar yâra, ağyâra?

Direklere çekilmiş sütyenlerle, kilotlar,
Kızıoğlan kız gebeler, vesikasız kokotlar!

Çekin!... karantinaya çekin hemen Kadeş'i!
Böyle bir genel evin dünyada yoktur eşi!
Gemi değil, bu yüzen bir orospunun leşi!

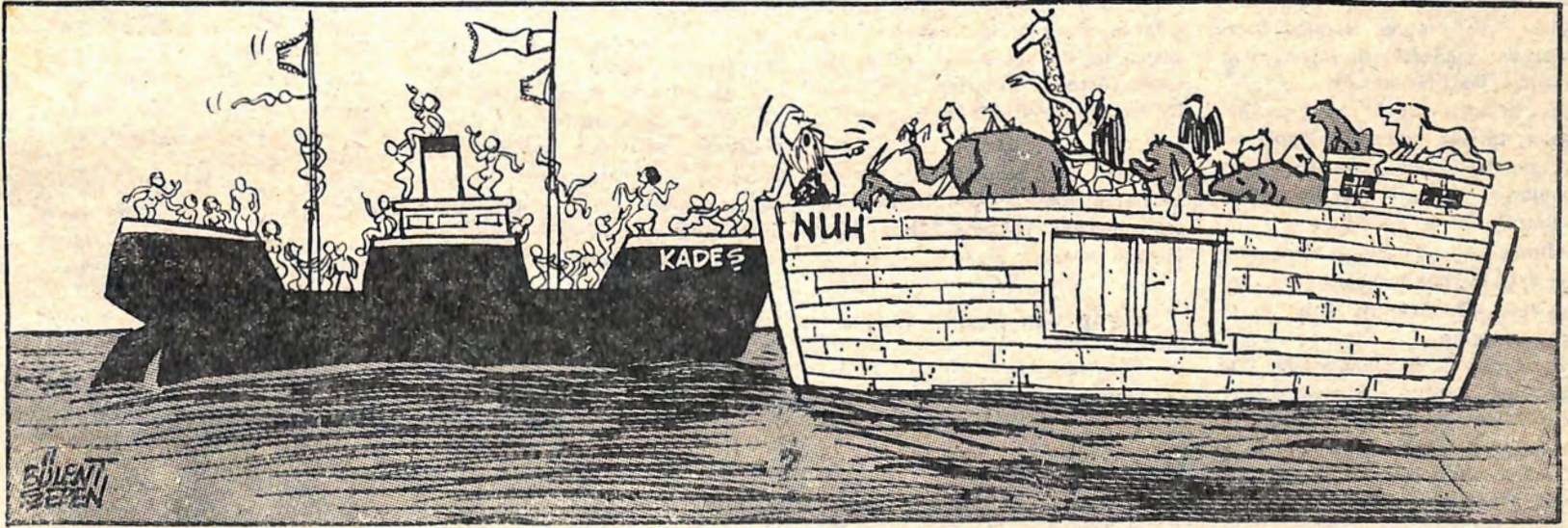
Direklere çekilmiş sütyenlerle, kilotlar,
Kızıoğlan kız gebeler, vesikasız kokotlar!

#

Bakın şu ölenlerle kalanların farkına!
Lânet olsun ey gemi dümenine, çarkına,
«Tuuu» desem, yazık olur tükürüğümün akına!

Direklere çekildi sütyenlerle, kilotlar,
Kızıoğlan kız gebeler, vesikasız kokotlar!

AKBABA

Nuh — Önünüze bakın, ayıptır!

Turfandalar

Meyva ve Sebze halinde bir canlı-
lıktır başlamış son günlerde. Tur-
fandalar sandık sandık geliyormuş
güney illerimizden. Bir parti doma-
tes gelmiş, 700 den gitmiş... Bir
parti enginar gelmiş, 200 den git-
miş...

Yeni ürünler parti parti geliyor-
muş durmadan! Tam mevsimi...
Bekliye'lim, bir hıyar partisi de çı-
kar yakında!

Sezar!

Münih'te Sezar adlı bir arslan,
prodüktörünü yemek için peşine
düşünce hemen işine son vermiş-
ler.

Sezar'dan başka ne beklenirdi?

Aman, bundan sonra biz de dik-
katli olalım: Malûm ya, arslan ye-
tiştirmekten pek hoşlanırsınız!

Kurban

Bayındırlık Bakanlığı, geçen yıl, İstanbul'da 23 ilkokul yap-
tırmış... Yok, yok, sevinmekte acele etmeyiniz: Bir kere, bu
yirmi üç mektebin hepsi bitmemiş... Sonra, bitenlerden beş ta-
nesine de, öğretmenlerle öğrencilerin girmeleriyle çıkmaları bir
olmuş: Bir kazaya kurban gitmemek için!

Şimdilik kazaya kurban giden devletin on milyon lirasıdır!

İSTENEN ŞARTLAR :

Yapılan incelemeye göre bu okullarda istenen şartlar yok-
muş!

Peki ama, bu istenen şartların olmadığı yapılar bittikten,
sıralar, kürsüler taşındıktan, öğretmenler, öğrenciler işe başla-
dıktan sonra mı anlaşılmış?

İstenen şartlar, galiba yalnız okul binalarında değil, bunları
kontrol edenlerde, kabul edenlerde de pek yok sanırım!

O KADAR MI?

Artık bir kere başlamışken devam edelim: Bu istenen şart-
lar yalnız binalarda mı yok?.. Acaba öğretim ve eğitim araçla-
rında var mı?.. Acaba okul kitaplarında var mı?..

Acaba, acaba, acaba var mı?

Aman!

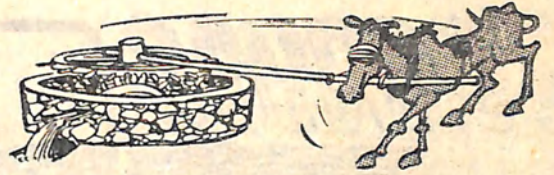
Biz galiba dışardan içeriye, içe-
den dışarıya neyin girmesi, neyin
çıkması gerektiğini pek kestiremiyo-
ruz. Tarım memleketiyiz deriz, buğ-
day satın alırız. Açı! var deriz, ka-
saplık hayvanlarımızı satarız.

Bu sefer de eşek ithal ediyormu-
şuz Kıbrıs'tan. Bakın Hele... Sanki
eşegin kılığı varmış gibi... Uzman-
ların dediğine göre eşek soyumuz
gittikçe bozuluyormuş. Gözümüzde-
ki merteği görmez, tutar eşeklerimi-
ze iftiraya kalkarız. Cinayetler, ya-
ralamalar, soygunlar, vurgunlar sü-
rüp giderken kendimizi temize çı-
karır, basarız yaygarayı! «Eşek so-
yumuz bozuluyor! Aman dikkat!»

Biz uzmanlarımız kadar bilecek
değiliz ya! Gerçekten de bozulmağa
başlamış olabilir sevimli eşekleri-
miz. Aman soysuzlaşmasınlar! Şim-
diden tedbir alalım, ne yapıp ya-
pıp eşeklerimizi olsun ıslah edelim.
Nasıl olsa bizden hayır yok!

Dolap BEYGİRİ

Naci Sadullah

BİZDEN sonraki kuşakların evlâtları içinde, bir «dolap beygiri» görmemiş olanlar, pek çoktur sanırım: Meselâ, ben, kırk seneden beri hiç «dolap beygiri» görmedim.

İçi su dolu bir derin kuyu... Bu kuyunun ağzına atılmış köprünün ortasında bir kocaman demir dişli çark. Delikleri bu çarkın dişlerine geçirilmiş bir zincir... Bu zincir, tıpkı paraketa iğneleri gibi, muntazam dizilmiş ağızları açık ufak ufak kovalar...

Ortadaki dişliyi çevirecek olan bir başka dişlinin kalastan manivelâsı.

Siz bu manivelâyı kuyunun etrafında dolaştırdıkça, onun ağzındaki dişli dönecek ve harekete getireceği zincire bağlı kovalara bir «devri-daim» yaptıracaktır!

Bu suretle ağızları açık kovacıklar, kuyuya boş dalıp, dolu çıkacaklar, ve yeniden dolmak üzere dalarken, çıkardıkları suları sizin arkınıza boşaltacaklardır...

Bu arkın üzerinde bulunan bir başka dişlinin ağzındaki demir çatal, manivelâ boş bırakılırsa, dolu kovaların kuyuya kaymamasını sağlamak işiyle görevlidir.

«Dolap beygiri» işte o ahşap manivelâyı, kuyunun etrafında bazan saatlerce döndürmeye mahkûm olan hayvandır.

Bu biçare atın koşumunda, gözlerini iki yandan perdeliyen iki meşin «kapak» vardır. Bu kapakın, dolap beygiri kullananlar arasında ki adı - kendi lehçeleri ile - «sağlama» dır:

Hayvanın sağlama!

«Sağlama»nın vazifesi, dolap beygirinin gözlerinden sağını, solunu saklamaktır: Biçare hayvan sağını, solunu hiç göremeyecek ki, hep aynı dolabın etrafında dönüp durduğunun farkına varamasın... Kendisi için pek beyhude olacak bir işe sürüldüğünü sezip isyana kapılmasın... Bu yüzden huysuzluk edip, dolabı döndürmemezlik etmesin... Yürüyorum, ilerliyorum, bir hedefe varıyorum zannetsin. Ve bu avunuşla dolabın etrafında hevesli ve iştahlı dönsün... Habire dönsün... Ölünceye kadar dönsün!

Hayvanın biçareliğini sömürmekte işi biraz daha ileriye vardiyan bir kısım dolap sahipleri, sonradan, bu Ortaçağ artezyenini daha hızla işletebilmenin çaresini de bulmuşlar:

Bu çare, sağını solunu göremiyen dolap beygirinin gözleri önüne, kocaman bir şalgam sarkıtmak olmuştur!

Övündiresine bağlı bir değneğin ucundaki ipten, tıpkı bir oltanın iğnesindeki balık gibi sallanan bu

şalganı, biçare hayvana, habire ona erişmek iştahı duyurmaz mı?

Beygircik, şalgama kavuşmak gayretiyle hızlandıkça hızlanarak koşuyor, fakat kan, ter içinde kalmasına, soluk soluğa gelmesine ve bütün gücünü harcamasına rağmen, gözleri önünde sallanan cazip yemle kendisi arasındaki mesafeyi bir tek santimcik bile azaltamıyor!

★

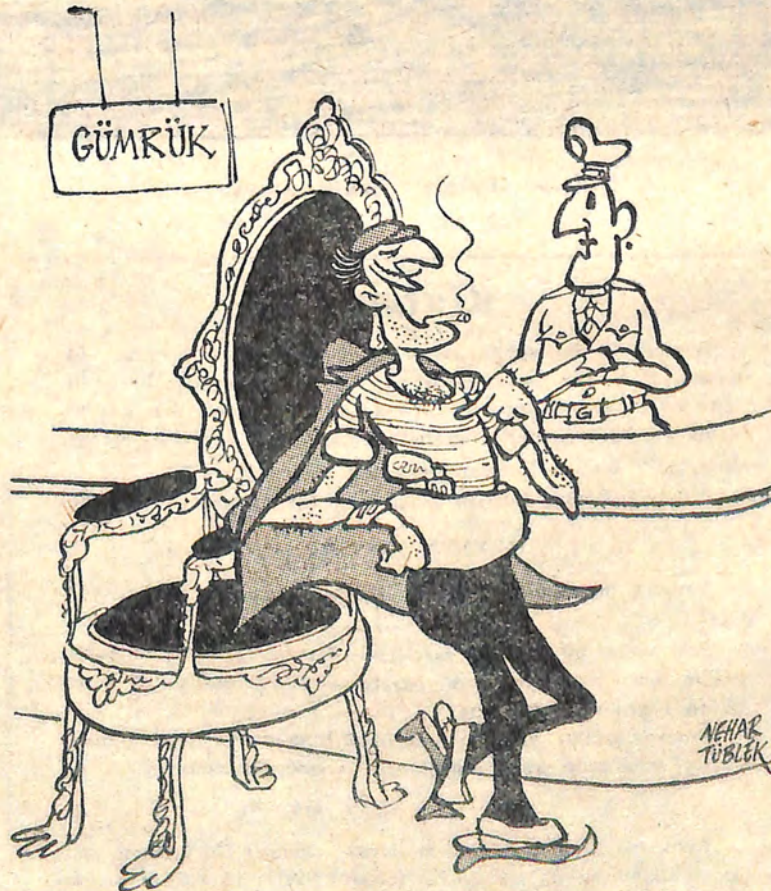
Bilmiyorum, hiç görmemiş olanlara, dönme bostan dolabının ve onun çilekeş çekicisi «dolap beygiri»nin ne demek olduklarını yeter derecede anlatabildim, ve manzara-yı gözlerinin önünde hiç değilse kaba taslak tecessüm ettirebilim mi?

Demir dişler üzerinde gezinen çatalından çıkan saat tıkırtısına benzer çelik şakırtısı, ahşap manivelânın, kağıt tekerleğini andırır iniltisi ve arka boşalan serin suların, gümrak ve coşkun şarlıtıyla bu bostan dolabı, bizim kuşağın çocukluk yıllarına nice neşeler vermiş yeşil bir hatıradır.

★

Aradan kırk yıldan fazla zaman geçtikten sonra, geçen bayram sabahı, aynaya bakınca bir de ne görsem beğenirsiniz?

Avrupadan herkes içtimâi mevkiine göre eşya getirecek.
(Gazeteler)

— Bu koltuğu neden getirmiyecek miyim abi?... Ben bugüne bugün kabadayılar kiralıyorum!..

«Dolap beygiri» ben değil miyim? Gerçi, yüzümün «dolap beygiri» ne benziyen tarafı pek az. Ama gözlerimde öyle bir bakış var ki, onu seyrederken, sanki kırk yıl evvelki «dolap beygiri»nin gözleri benim alnımın altını yerleştirmiş gibi oluyorum!

Bu gözlerle bakarken, vaktiyle ilk okul dershanelerinde dinlediğim cümleler aklıma geliyor:

«İnsanlar, at, eşek, köpek gibi memeli hayvanlar sülâlesine mensuptur... Bu memeli hayvanlar, hele bekçilik, avcılık, taşıma işlerinde çok yararlıdır!»

«Bunların «evcil» diye adlandırılmısları bugün yaşadıkları yerlerin şartlarına uyum ve cetterine göre çok değişmişlerdir!»

Tamam... Demek ki, insan gibi, görünüşüm hiç değişmediği halde, ben hâlis bir «dolap beygiri» olmuştum...

Zaten, işte kitaplar da yazıyor ki, sülâlemiz birmiş: O da memeli, ben de memeli! O da «evcil», ben de! O da dedelerinin, dedelerinin dedelerine göre çok değişmiş, tıpkı onun gibi, ister istemez zamanın şartlarına uyup, dedelerimin, dedelerinin dedelerine nisbetle ben de çok değişmişim!

Ve lütfen kızmamak hoşgörülüğünü gösterirseniz, müsaade buyurun da sözlerime artık; «ben de..» diye değil de: «biz de!» diye devam edeyim!..

Evet, biz, de çok değişmişiz.

Doğrusu, çoğumuzu çeşitli yönlerden dolap beygirlerine benzetilen hayat şartları, bizleri fena halde «evcil» etmiş!

Bekçilik bizde...

Avcılık bizde...

Hamallık bizde...

Tıpkı dolap beygirleri gibi, sağımızı, solumuzu görmeyen bizleriz!

Dönen bir dolaba koşulmuş gibi diyoruz.

Kalkınma diyorlar, sıcak bir ümide kapılıp, yük taşımakta biraz daha hızlanıyoruz.

Fakat burnumuzun önüne sarkıtılan bu «yemlik» şalgamla aramızdaki mesafe hiç azalmıyor.

Sonra, şalgamı değiştirip:

«— Hürriyet!» diyorlar.

Biz, tıpkı dolap beygiri gibi, dillimiz bir karış, kan ter içinde:

— Bâri şuna yetişelim!» diye yeniden seğirtiyoruz.

Biz daha bu şalgamın da yemlik olduğunu anlıyamadan ve suyunu taşıdığımız dolabın etrafında sağımızı solumuzu görmeden dönüp dururken, onu kaldırıp, yerine bir başkasını sarkıtıyorlar:

«— Demokrasi!..»

Biz de: «Aman yetişelim şuna!» diye taze bir gayret!

Yemlik şalgam önümüzde, biz peşinde, koş babam koş, dön babam dön...

Derken, burnumuzun dibinde bir başka şalgam sallanıyor:

«— Sosyal adalet!..»

«Bre bu ne enfes şalgam? Bre bu ne taze şalgam?»

Bre koş... Bre haydi, hemen yetişelim şuna!..»

★

Aynada kendini tıpatıp «dolap beygiri» ne benzetip düşünürken, yine kırk yıl evvelki günleri hatırlıyorum:

Bostana yetecek kadar suyu çekirdikten sonra, gözleri önüne sarkıtılmış şalgamı çeker, «sağlama»sını çıkarır, yorgunluktan bitmiş o biçare dolap beygirini artık serbest bırakırlardı.

O zaman, sağına, soluna bakınıp, aldatıldığını yarım yamalak sezebilen hayvancık, âdeta çocuksu bir öfkeyle hırçınlaşıp, hırslı kismemelerle etrafındakileri çiğnemek gayretine düşerdi. Kamçılar şaklar, fakat o zaman da hemen tedbirler alınır:

«— Çüüüü!..» diye bağırırlardı...

Çaresiz, susardı hayvancık! Çünkü sülâlesinin büyük insanları, onu

artık evcil ve uysal hayvan etmişlerdi. Öfkesi geçince yine dolap döndürecek ve içine koşulacağı fâsit dairede yine, eline hiç bir zaman geçiremeyeceği bir başka şalgamın peşinde dolanacaktır!

O sabah, hele bütün bunları düşünerek aynadaki yüzüne bir daha bakınca, bana «dolap beygiri» ile aramdaki benzeyiş biraz daha çoğalmış gibi görünmüştü.

İtiraf edeyim ki, ister istemez sezdığım bu benzeyişe kızmamış da değilim.

O kadar ki, öfkemden, neredeyse kişniyecek... Pardon, haykıracak, ve karşımdaki aynayı bir çift tede... pardon, bir tekmede, parça parça edecektim.

Sizleri bilmem ama, ben bu durumda tıpkı kendime benzeyen pek çok insanlar tanıyorum: Onlar da, tıpkı benim gibi, ne dolaptan çıkarlar, ne bostandan geçerler!

★

Ama ne kadar gariptir ki, bugün bağlarında, bahçelerinde, yüzlerce beygir kuvvetinde «Dizel» motorları işlediği için, biçare dolap beygirleri, o işkenceli görevlerinden çoktan azad edildiler!

İnsanın yarattığı motor, şimdilik yalnız hayvanı kurtardı!

Bu yüzden, bizim halimize acı-malcı sırası artık onlarda, tam samarlarla emekliye ayrılmış o bahtı-yar dolap beygirlerindedir!

Ne diyelim, samanı, pardon, darısı başımıza!

«Korida» isimli pek meşhur bir yarış atının iki kaprisi varmış:

Alıştığı maymunuyla oynar, ve bira içermiş!

Bu yüzden, bir tarihte hayvanı, Amerikada yapılacak olan «Derbi» yarışlarına götürdükleri zaman, gemiye maymunu ile biralarını yüklemeyi de unutmuşlar!

Fakat o zaamı yürürlükte bulunan kanunlarına göre, Amerikaya hayvan sokmak da, içki sokmak ta yasak!

Maymunu ve birası olmayınca, «Korida» dan hayır yok.

Halbuki «Derbi» yarışları için kıyamet kadar bile, «Korida» nın şöhreti yüzünden satılmış!

«Korida» yarışlara çıkmazsa, büyük çingar kopacak...

Bu tehlikeyi önlemek için tezel-den ne yapmışlar biliyor musunuz? «Korida» nın maymunu ve biralarını Amerikaya bırakılmasına izin verilmesi için özel bir kanun çıkarmışlar!

Siz hâlâ: «Şu garip gönlüm için kanun icat olaydı!» diye yanık yanık türkü söyleyin!

Dolap beygiri» nin ezeli çilesinden kurtuluşuna imrenirken:

«— Darısı başımıza!» demiştim.

Haydi, «Korida» nın saadet ve mazhariyetine ağzının suyu aka aka, buna bir dua daha ilâve edeyim:

«— İnşallah yarış beygiri oluruz!»

Naci Sadullah DANIŞ

Leylekler geldi.

Leylekler — Tam konacak yeri bulmuşuz!..

Refik Saydamın ruhuna fâââtîha!

Bana: «Başbakanken ne yaptık ki?» diyeceksiniz... Bu kadar kolay soruya, ben de bu kadar kolay bir cevap vereyim: «Ya ötekiler ne yaptı ki?»

Bu, hiç olmazsa yirmi yılın yalanla yamadığı, zehir gibi acı, rakam gibi doğru, kılıç gibi keskin bir söz söyleyip gitmiştir: «A'dan Z ye kadar bozuk!»

Ondan sonra gelenleri birer birer sayalım: Şiikrü Saracoğlu, Recep Peker, Hasan Saka, Şemseddin Günaltay, Adnan Menderes —aman yârabbi.. Hiçbiri

sağ değil!..— Yalan diyebildiler mi bu söze?.. Hayır!.. E, bozukluklar alfabetini düzeltelim dediler mi?.. Yine hayır!

Başbakan: «Aman demokrasi!» diyor, dil ile ikrar, kalb ile tasdik edelim: «Aman demokrasi!»

Maliye Bakanı, Ticaret Odası'nda: «Aman piyasayı açınız!» diyor. Haydi onlar da dil ile ikrar, kalb ile tasdik —etmezler ya!..— etsinler diyelim!.. Meşhur, evet bir zamanlar pek meşhuur İmar ve İskân Bakanı

Muhiddin Gliven, gecekondu dünyasında, dersine çalışmamış tenbel çocuk tutukluğuyla «kem» diyor «kâm» diyor.. «kem küm» diyor!.. Millî Eğitim Bakanı...

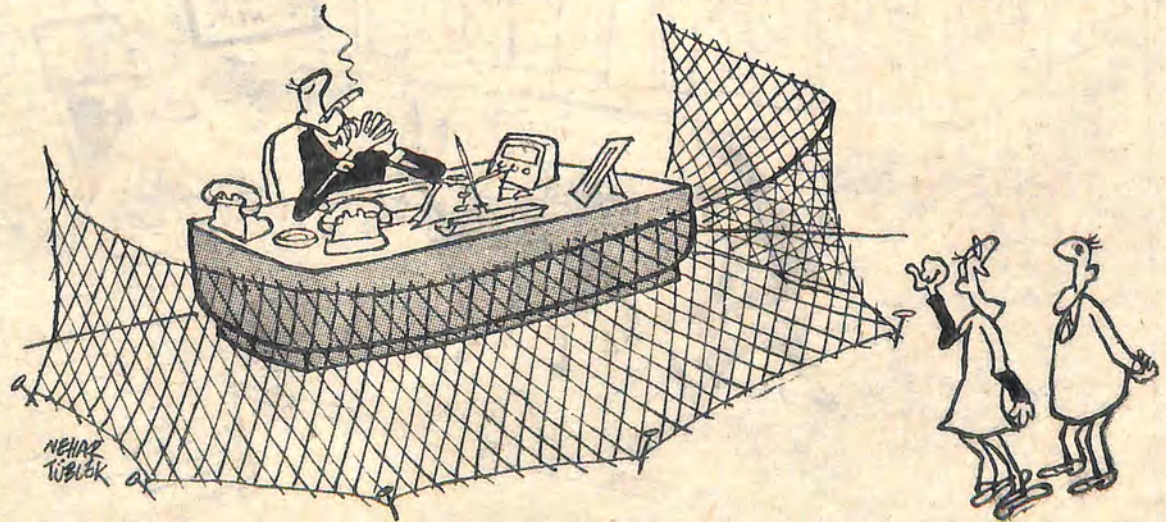
—Aaa, bizim Millî Eğitim Bakanımız var mı?..— En iyisi o valahi, üstad hiçbir şey demiyor!

Öyleyse sevgili okuyucular, gelin, sözün doğrusunu, bir ağızdan, yine biz diyelim:

— Merhum Başbakan doktor Refik Saydam'ın ruhu için Fâââtîha!..

Tavsiye ile iş bulmanın önüne geçilecek.

(Gazeteler)

— Bizim müdüre torpill işlemez!..

NAMUSLU KARI

Rıfat Ilgaz

«Bak Mehmet Ali Efendi, benimle çok uğraşma! Bu apartımda kapıcı olarak kalmak istiyorsan üstüme fazla gelme! Eğer bize gelen, giden oluyorsa, bunların içinde belâlısı da var, itibarlısı da... Ellerinin tersiyle bir dokundular mı, kapının dışında bulursun kendini. Tekin değilimdir ben haaaa!.. Aç gözünü de öyle bak!.. Yook, benimle iyi geçinmek istersen o başka... Sen kazanırsın sonunda!»

Mehmet Ali Efendi, merdivenleri inerken:

«Yok, Allah için...» dedi, «doğru söylüyor şu yedi numaranın Aysel'i... Bilirim, teklin değıldir bu karılar, cin çarpar gibi çarparlar adamı. Nereden geldiğini bilemezsin. Ulan! Mehmet Ali, sana ne be.. Sana var mı bir girip... tövbe tövbe... Sen mi kaldın şu İstanbul'un ahlâkını düzelterek? Al bahşisini, geç bi yana!»

Sahanlıkta on dört numaranın «Rız bey» ine rastladı. Cebinden bir iki buçukluk çıkardı:

«Gene sigarayı unutmuşum» aceleyle, dedi, serseme dönüyorum akşam oldu mu. Kördöğüşüdür gidiyor. Kimin parmağı, kimin kulağına belli değil. Al şunu! Sana zahmet, bir Yenice sigarası... Sen iki al!.. Biri de evde bulunsun, yedek...»

«Evet!» dedi içinden, iki alayım ki, iki buçuk liradan bahşış verecek bir kör metelik bile artmasın Gözünü sevdiğimin yedi numarası. Kimselere benzemez, eli de a-

çıktır. Bir kibrit almağa bile yol-lasa çıkarır, bir lira bahşış atar. Bunlar da kiracı ha!»

«Bak Mehmet Ali Efendi... Hele biraz yavaş ol...»

Eğildi kulağına Rıza Bey: «Şu yedi numaradaki Aysel var ya...» dedi.

«Var... Ne olmuş?»
«Gününe erkek alıyormuş içeri?»
«Erkek mi?.. Aysel mi alıyormuş?»

«Haberin yok demek... Maşallah! Kapıcı dediğin böyle olur işte! Kadının neredeyse bir bileet kesmediği kaldı. Sen uyuyorsun be... Aç gözünü!»

Tam kapıdan çıkacaktı ki, ondört numaranın Melâhati seslendi yukardan:

«Mehmet Ali Efendi!.. Mehmet Ali Efendi!»

«Ya limon alıracaktır» dedi, «ya maydanoz!»

Söylene söylene çıktı dördüncü kata. Kapıda kimseler yoktu. Dokundu zile, bekledi. Açan maçan yok... Bir kere daha dokundu. Gene yok kimseler. Dönüp gidecekti ki, kapı açıldı:

«Geldin mi?» dedi, «bir kibrit alıracaktım da... para arıyordum çantamda. Ufaklık kalmamış, sen ver de... Akşam bizimki gelince... Ha! Dur Mehmet Ali Efendi. Bizim Halit, ifrit oluyor şu Aysel şıllığına.. Çıkarım diyor bu apartımandan.. Anladın değil mi?»

«Neyi anlıyacağım ki?»

«Gene gelen giden oluyormuş yedi numaraya...»

«Ev değil mi? Helbét olur geleni, gideni... Yakasından tutup çeviremezsin ki...»

«Hani şu radyoda Şensöyler var ya... O da geliyormuş. Geceleri mi geliyor, gündüzleri mi? Kaç yaşlarında bu Şensöyler?»

«Ben ne Şençaları tanırım, ne Şensöyleri... Eşi dostu geliyor ara sıra...»

«Haklıymış bizim Halit demek.. Durulmaz bu apartımda. Çabuk getir de kibriti, bir çorba koyayım ocağa. Sürüm sürüm sürüneceksin karakollarıda, hele bir bassınlar!... Heyyy! Mehmet Ali

Efendi, uyuyorsun sen! Aç gözünü!»

Suçlu suçlu inerken sahanlıkta Seyfi Beye rastladı:

«Nereye böyle?» dedi.

«Kibrit almağa!»

«Al şunu, bir kırpsın da bekle getir gelirken... Eee, nasıl gidiyor işler bakalım? Yedi numara ile iyidir aran herhalde! Bugün şu sokağın başındaki berbere gitmiştim, basacaklarımı bizim yedi numarayı!»

Tam kapıdan çıkacaktı ki, ev sahibi ile yüzyüze geldi:

«Nasıl?» dedi, «kiracılar yedi numaranın basılacağını öğrenmişler mi?»

«Öyle diyorlar!»

«Ne diyorlar yani?»

«Basılacak diyorlar!»

Hacı Nuri Efendi keyifli keyifli güldü:

«Pehi basılacakmış da hâlâ bu apartımda ne halt etmiye oturuyorlar! Namussuzluk yedi numaranın Aysel'inde değil, üç yüz lira ile kaloriferli canım apartımda oturanlarda... Ulan, hadi diyelim ki bu kari içeriye erkek alıyor, namussuzluk ediyor, daha ne duruyorsunuz. Bırakıp çıksanız! Bak Mehmet Ali Efendi; bu apartımana girenin çıkanın yapışacaksınız yakasına bundan sonra. Karakolun emri var, çıkar hüviyetini diyeceksin! Takılacakсын peşlerine. Defolup gitsinler. Hepsi eski kiracı bunların. En kabadayısı üçyüz elliden oturuyor. Bir çıksınlar, elimi öpene veririm altı yüze! Aç gözünü!»

Mehmet Ali Efendi, ayağı çarıklı gelmişti İstanbul'a ama, şimdi çarığı ters giydirdi şeytana.. Hacı Nuri Efendi bu kadar arka çıktıktan sonra, boş vermek olmazdı artık. Kuş uçurtmaz olmuştu kapıdan. Kim girerse girsın, yapışıyordu yakasına:

«Nereye?» diyordu, «Kaç numaraya?»

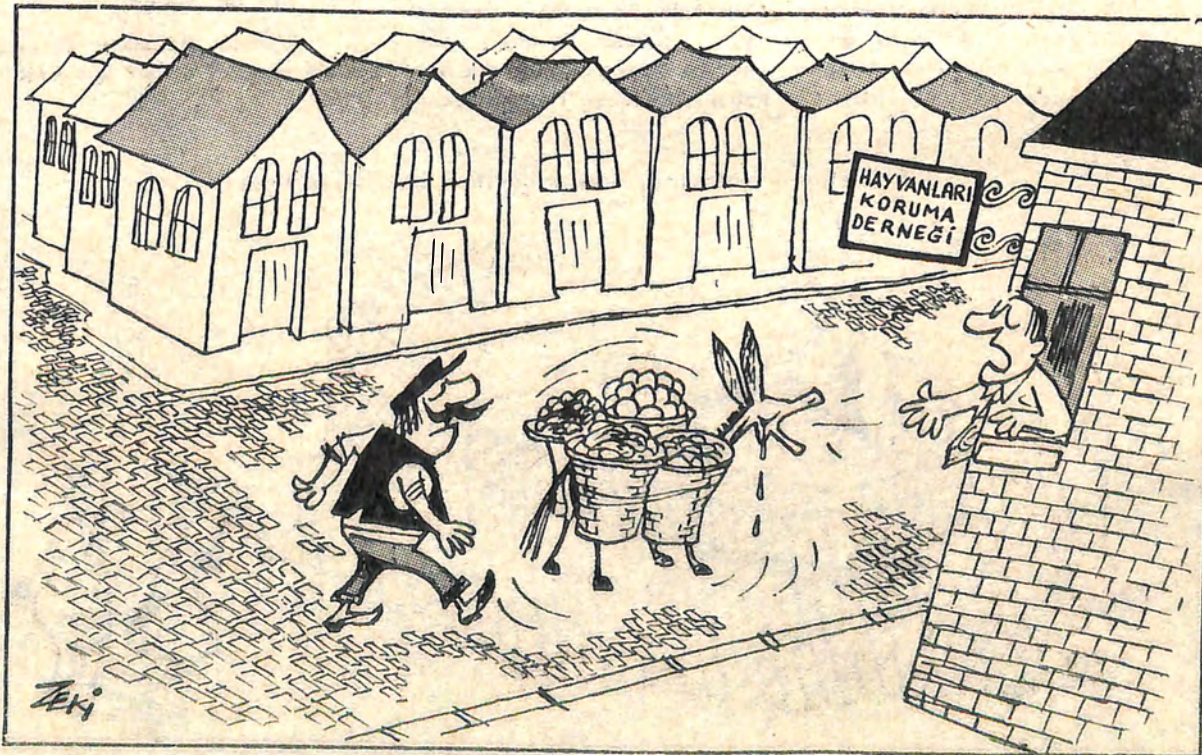
«Sana ne!» diyen oldu mu, «Ne demek sana ne? Biz şunun şurasında eşek başı mıyız! Bir bildiğim var ki soruyorum helbet!»

Çok dikleşen oldu mu, «Ben keyfimdenden sormuyorum ya.. Karakolun emri var!» deyip çıkıyordu işin içinden.

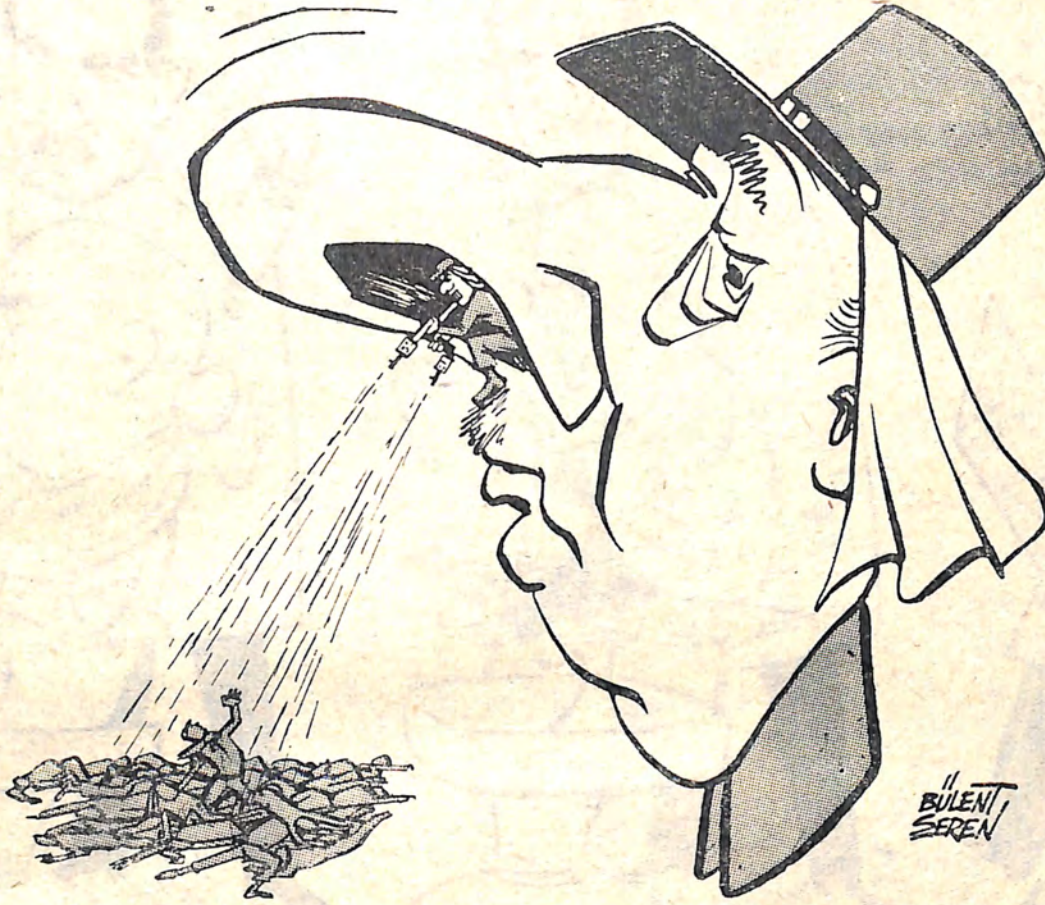
Haksızlık olmasın diye bir iki kere Aysel'e gidenlere asıldı. İşin tuhaf tarafı, ilk şikâyet de ondan geldi:

«Bak Mehmet Ali Efendi!» dedi, «bahşışse, bahşış! Hediye ise hediye... Daha ne istiyorsun? Herkesin, kapıcı parası yirmini lira verir, ben veririm kırk lira... Gelenime, gidenime fazla karışma benim! Bir gün sakar birisine rastlarsın, sen zararlı çıkarsın sonra!.. Diyelim ki karakolluk olduk.. Ben yapar yapar, bir kolayını bulur, çıkarım. Gene sen kalırsın içeride! Bir araba da dayak yersin, anladın mı? Aç gözünü!»

«Dedikodu almış yürümüşü. Satıcıların, eşkicilerin ağzına kadar düşmüşü bu iş. Bir boynuz şaka-sıdır gidiyordu.

— Heeey... Başka yerde bağirt şu hayvanını!

De Gaulle — Hayret... Girmedikleri yer kalmamış!

Mehmet Ali Efendinin titizlendiğini anlıyan Aysel, tam misafirin geleceği zaman, onu lâf olsun diye bakkala gönderiyor, gönülünü almak için de bol bahşişler veriyordu. Eh, göz görmeyince de gönül katlanıyordu artık!

Hacı Nuri Efendi bir sabah indi Mehmet Ali Efendinin odasına. Şunu bunu bahane edip uzun uzadıya azarlardı:

«Daha tek kiracının bile düğümliemedin kuyruğunu!» dedi, «Ne biçim kapıcısın be! Bu gün dolaşacaksın katları... Bir yolunu bulup diyeceksin ki... Ya bu hafta... ya gelecek hafta... basacaklar diyeceksin yedi numarayı... Akşamları polisler nöbet tutuyor sokakta... Apartıman sarılı diyeceksin, anladın mı?... Asılacaksın gelene gidene... Girecekleri daireye kadar düşeceksin orkalarına! Uyuşukluk istemem, aç gözünü!»

Sonra çıktı birinci kata... Merdivende Rıza Beyi yakaladı:

«Basılacak bu apartıman!» dedi, «Eli kulağındadır. Yani çıkacak bir evim olsa alır başımı giderim bu apartımandan. İki paralık oldu namusumuz be! Hani boşuna dememişler: Ev sahibinin bir evi, kiracının bin evi var diye... Karımın, kızımın yüzüne bakamaz oldum!»

Aysel son günlerde işi yavaştan almıştı ya... Gene de bir kişi çaldı ise kapısını, büyümüş büyümüş yüz olmuştu. Ev sahibi sıkıştırdıkça dedikodular arttı da arttı. Ka-

rakol hudutlarını geçti, emniyete kadar geldi dayandı. Bir gece bütün mahallelinin beklediği baskın da bütün inceliklerine kadar uygulandı. Yedi numara altı aylığına mühürlenmişti artık!

Hacı Efendi küplere binedursun, kiracılar rahat bir soluk aldılar.

Ne oldu ise arada Mehmet Ali Efendiye olmuştu. Yedi numaranın Aysel'i hemen ertesi gün çaldı kapıcının zilini, karakoldan değil de sanki plâjdan geliyormuş gibi tap-tazeydi:

«Al şu altı aylık kirayı Mehmet Ali Efendi!» dedi, «Ben altı aylığına İzmir'e gidiyorum da... Beş yüz liradan eder, üç bin lira... Götür şu kontratı Hacı Efendiye, imzalasın!»

«Ya kapıcı parası?» diyecek oldu.

Aysel cıvıltı bir gülüşten sonra:

«İlâhi Mehmet Ali Efendi!» dedi, «Kapıcı parası ha! Kapısı mühürlenmiş bir daireden kapıcı parası istenir mi hiç! Ne yüzle istiyorsun anlıyamadım. Aç gözünü demiştim sana, sen zararlı çıkarsın sonra... Görüyorsun ya, dediğim oldu.. Şimdi gel hesaphyalım. Kırk liradan eder ikiyüz lira... Hediyeler, bahşişler de cabası!»

Mehmet Ali Efendi yutkundu yutkundu, hiç bir şey diyemedi. Tırmandı dördüncü kata. Dokundu Hacı Efendinin ziline. Çıkan ev sahibine:

«Yedi numaranın Aysel'i gönderdi

bunları!» dedi, «Beş yüz liradan altı aylık kira, ider üç bin lira... Şu da konturat...»

Hacı Efendi:

«Neymiş acelesi!» dedi, «Ondan altı aylığını birden istiyen mi var kiranın!»

«İzmire gidiyormuş da altı aylığına!»

«Hey anam!» dedi, «bir şu yedi numaranın Aysel'ine bak, bir de öbür dairelerdeki kiracılara! Kirayı söktürünceye kadar başımıza hal geliyor. Hem de üçyüz liradan.... Gördün mü namuslu karıyı, aşkol-sun!»

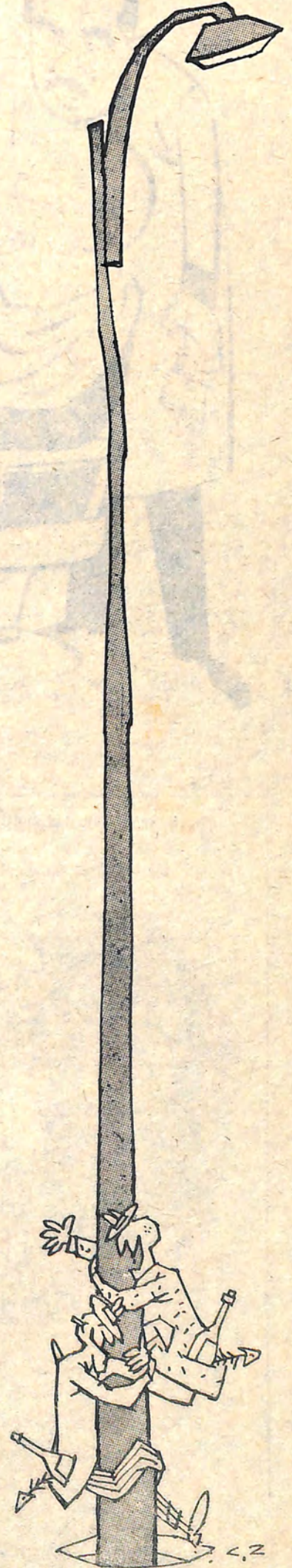
Rıfat ILGAZ

#

Savaklar açıldı!

Önce İstanbul'un susuz kalma tehlikesinden söz açıldı. Peşinden suyun metrekübüne tam 33 kuruşluk bir zam... metrekübü çıktı 90 kuruştan 123 kuruşa... Derken bir yağmur, bir yağmur... Elmalı barajı yükseldi, yükseldi... Tam 37 metre... Dediklerine bakılırsa baraj, baraj olalı sular bu seviyeye hiç yükselmemiş...

Şimdi yapılacak en akılcıca iş zamların seviyesini eski haline indirmek değil mi?... Ne gezeer! Sular İdaresi bir emirle barajın bütün savaklarını açmış, zamları yersiz göstermiye çalışan bu metreküplerce suyu Göksu deresine boşaltmak suretiyle bol bol su koyvermiş!

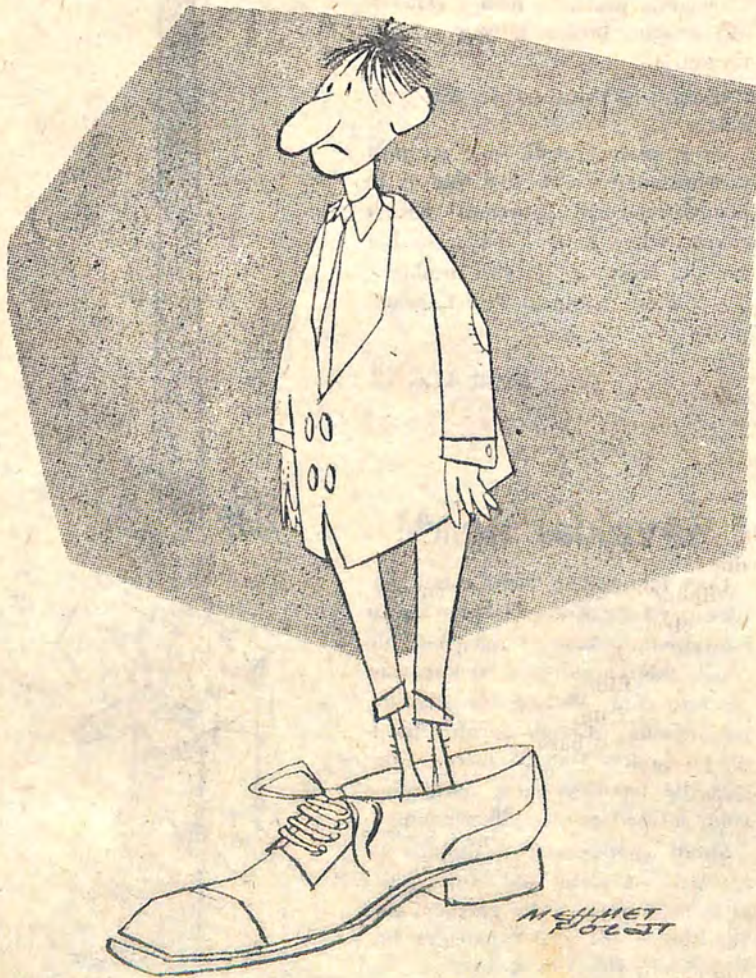

— Oh, çok şükür meyhanelerden kurtulduk!

Sahir Kurutluoğlu — «G

Çürük ve pahalı kunduralar, vatandaş zor duruma sokuyor!

YAZISIZ

Meyhane m

Ötedenberi dikkatimi çeker: Faydalı işlerin zorluğu karşısında kaldık mı, yüzgeri eder, kolay işlerin peşine takılırız.

İstanbulumuzun ne dertleri var?.. Hüüüüü, ne elimin altındaki kâğıt yeter sayıya, ne parmaklarım arasındaki kalemin mürekkebi!.. Ekmekten, sudan başla, çamurlu yollardan geç, ilkbahar saz takımı sıvrısineklere kadar dayan!

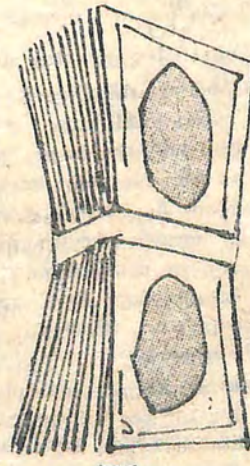
Ama bizim belediyenin bilmem hangi komisyonu, şöyle bir yan çizip «meyhane» de karar kılmış!

Evet efendim, upkı Gülhane hatından sonra «Gâvura gâvur» denmediği gibi, bundan sonra da «meyhane» ye «meyhane» denmiyecekmiş! Meyhanenin yeni adı: İçki evi!

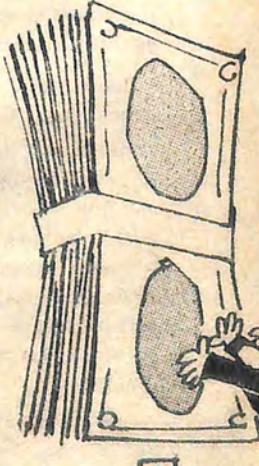
Pekili, Divan Edebiyatımızı dolduran meyhaneler ne olacak şimdi?.. Nedim'in:

Meyhane mukassı görünür dışradan amma,
Bir başka ferah, başka letafet var içinde!

Zengin vatandaşların yatırım yapı

1

2

Ya

komşuna, gelir başına!»

İçkiye mi?

Şarkısını ne yapacağız?..

Ya Vecdî'nin şarap damlası kadar tatlı övgüsü:

Mey anda, dilber anda, cümle yârân-ı safa anda,

Geçip cennetten âdem sâkin-i meyhane olmaz mı?...

Meyhane, Divan edebiyatınızda ölü bir kelime değildir. Onu

Rıza Tevfik'in yaşıyan dilinde de bulursunuz:

Dün gece ye's-ile kendimden geçtim,

Teselli aradım meyhanelerde...

Ama, bizim asıl üstünde duracağımız nokta «ev» gibi kutsal

bir kelimeyi meyhaneye karıştırmaktadır: Ev, evlenmek, evli, ev

bark sahibi, bakım evi, çocuk evi, dikiş evi, sağlık evi, şimdi ka-

lemimizin ucuna geliverenlerden...

«Genel ev» e bir «İçki evi» ekleyip zaten sarsıntı geçiren

evi temelden yıkınyalım!

Yapacak iş mi kalmadı, a sayın belediyecilerimiz?

İsteniyor...

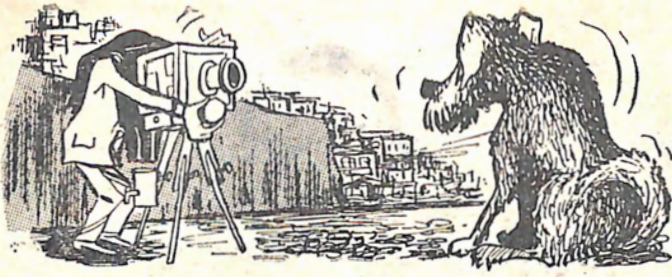
(Gazeteler)

Bir portakal 70 kuruş!

YAZISIZ

Getir, 30 fotoğraf.. Burhan Esen

«SSİZ kaldığım günlerden birinde idi. Bir arkadaşım: «Fotoğrafçılık yap» dedi. Seyyar fotoğrafçılıkta iyi para var. Makineyi omuzuna vurup, cami avlularında, park köşelerinde konaklıyacaksın. Eh, eksik olmasın, resmi dairelerimiz de fotoğrafçıları işsiz bırakmamak için, ellerinden gelen gayreti gösteriyorlar.

Çocuğunu okula mı yazdıracaksın? Getir 30 fotoğraf, Sınıfı mı geçti, getir 30 fotoğraf. Sınıfta mı çıktı, gelsin 30... Nüfus kâğıdı için daireye fotoğrafsız gidilmez. Pasaport alacaksın evvelâ birkaç düzine vesikalık çektireceksin. Yetmezse daha isterler. Resmi binaların arka taraflarında badanası unutulmuş, sıvası dökülmüş, camı çerçevesi kırılmış, biçimsiz kulübemsi depolar vardır. Burada ne saklarlar diye düşünme. İçleri tıka basa fotoğrafla doludur. 30-40 fotoğrafını almadan işinizi yürütmeyen dairelerden, bir hafta sonra, götürdüklerinizden birini geri istesiniz bulup veremezler. Çekmeceler, klasörler, dolaplar, dosyalar, zarflar, raflar, pencere kenarları fotoğraflarla doludur. Odacılar her gün çekmecelerden yere düşmüş, çignenmiş, basılmış resimleri süpürüp süpürüp çekmecelere tıkarlar. Senin anlıyacağın, bizimki kadar vatandaşın seven hükümet az bulunur. Resimlerimizi, birer sevgili imiş gibi dolaplarda, kasalarda saklıyor.

Sen şimdi 50-60 lira bul. Bir makine al. Karnın doyar, hatta beş on kuruşçağız da biriktirir, bana dua edersin. Yeter ki hükümetimiz, vatandaşını bu kadar sevmekte devam etsin.

Dediği gibi yaptım. Makinenin üzerini alladım, pulladım. Kartpostal satanlardan Sultan Ahmet camii'nin güzel çekilmiş pozunu satın alıp bir tarafa, Sofie Loren'in göğüslerini dikey olarak gösteren bir portresini de öteki tarafa yerleştirdim. Bir park köşesine de perdemi astım.

Karşıdan simsiyah bir arap baci gözüktü. Yanıma sokuldu Bu işe galiba, siyahla başlayacağız, Allah inşaallah yüzümü kara çıkartmaz, diye dua ettim. Kadını sandalyeye oturttum. Bu işten pek anlamıyorum amma, dairelere fotoğraf götürre götüre işin piri olmuşum.»

— Başını öne iğ, dedim.

— Azıcık sırt, dedim.

— Nefes alma, dedim.

— Kendini sıkma, dedim.

Kadının da epeyce dairelerde iş takip ettiği belli. Ne dedimse yapıyor.

Nihayet iş bitti. Ter içinde kal-

mıştım. Telâş ile bir defasında makineye kâğıt koymayı unutmuş-tum. Kâğıdı koyup suyu koymamıştım. Suyu koymuş, ilâcı unutmuş-tum. Bacının fotoğrafı da fena çıkmamıştı hani. Simsiyah yüz, gülerken meydana çıkan bembeyaz dişlere güzel bir fon olmuştu. Resimleri, büyük bir tabloyu başarı ile bitirmiş bir ressam guru-ru içinde kadına uzattım.

Kadın gözleri resimlere baktıkça büyüdü, feryadı bastı:

— Tuuuu... Ayöl ne biçim fotoğraf bu. Sen benimle alay ediyorsun. Yazıklar olsun sana. Böyle resim çekilir. Tıpkı kendi yüzüne benziyor. Poooolos, polos yok mu buralarda.

Kadın polis ararken, ben perdedi koltuğumun altına, makineyi omuzuma vurduğum gibi, oradan sıvıştım. Suçum yoktu, yoktu ama, bunu anlatmak için karakolda 24 saat ifade vermek lâzımdı. Birkaç yüz metre ötede başka bir şipşakçı vardı. Önümü kesti:

— Ne kaçıyorsun arbab, dedi. Olayı anlattım.

— Kabahat sende, dedi. Bu işin acemisisin. Sen ona fotoğrafın arabını verecektin. O zaman paradan gayri bahış bile alırdın, a salak. Dinle oğlum. Şunu kafana sok... Yoksa bu meslekte ekmek yiyemezsin.. Ayna olmayacaksın. Arap mı geldi, resminin beyaz çıkmasını ister. Çaresini bulacaksın. Cüceyi uzat, minare boyluğu ayaklarından kes. Çirkinini güzel yap. Güzeli daha güzel. Senin anlıyacağın, tabiatın hatalarını sen düzelteceksin...

Bir daha böyle yaş tahtaya basar mıydım. Kuzguni arabı, ramazan güllâcına benzeimezsem, bana da fotoğrafçı demesinler.

Bu sefer perdemi bir cami avlusuna kurdum. Şişman, palabıyıklı, şalvarlı biri yanıma sokuldu:

— Tesvirimi çektireceem, dedi.

— Vesikalık mı olsun, dedim.

— Vesikalık senin anandır, irç-zilliğin lüzumu yoh. Garşında bö-güne böğün meppos adayı va.

— Affedersiniz, aday bey, yani büyük mü, küçük mü olsun, demek istedim.

— Güccük te noliy ola. Yüz gırh bin seçmenin adayını hangi selehiyetnene güccük gören, di bahim. En büyük iresimden çek.

Elimle omuzuna dokunup, sandalyeyi gösterdim. Göğsüme okalı bir yumruk indirdi:

— Mebbosların tokunulmazlığı olduğunu bilmez misin? Bir daha böyle halt idersen enayasayı çigneyorsun, dimektir. Şöyle kelle

gulak yerinde bir iresim çek, ben dönüşte alırım. Cüzdanımda 10 bin lira var. Seetim çimendiferdir. Kösteği halis gümüştür. Barmağımdaki yözük elli bin ider, deyolar. Ona göre iyi bak. Bir heta idersen garışmam ha... Ben valinin gonağına ilkindi gayfealtısına gidiyom. Çıttım mı isterim.

Aday bey, valinin konağında ziyafetlendikten sonra, beni orada bulamıyacaktı. O mebus adayı olmuştu. Benim mapus adayı olmıya niyetim yoktu.

Bu sefer tezgâhımı, Ermeni okulunun yanındaki boş arsaya kurmuş-tum. İki paket sigarayı tüketmiş, bir kuruş para kazanamamış-tım. Arsanın bir ucunda tembel tembel uyuklayan bir fino vardı. Apartmanın artıklarından karnımı tıka basa doyurduğu her halinden belliydi. Şunun bir de fotoğrafını çekeyim de keyfi tamam olsun, dedi. Çektim. Finonun negatifini makineden çıkarmak üzere iken başıma bir madam dikildi:

— Ka zo, benim bir heyelâtımı çekooorsun?..

— Çekerim, nasıl olacak?

— Yaş 39.. Yok yok 38,5.. kilo 38, boy 1,70. Gözler yeşil, saçımı da plâtin istoorum!..

Böyle ısmarlama resim çekildiğini hiç duymamıştım. Sabahleyin gelseydi şu makineyi bu kadının başında parçalamak işten değildi. Akşam olmak üzereydi. Siftah etmemiştim. Kârdan vazgeçtim, yaptığım masrafı şu geçkin tazedden çıkarırım, belki.. diye düşündüm..

— Otur bakalım, dedim.

— Ayakta olmoor?..

— Peki, ayakta yapalım. Perdenin önünde dur bari.

— Burası sinemadır, yok isam teyatoradır? Ne oynatoorsun, anamadım ki?..

Madam nerede işe jaklını oynamak üzere olduğumu ne bilsin? Makineyi ayarladım. Objektif kapağını açtım, kapadım.

— İşim acele, nooolur elini çabuk tut, he?..

— Banyo edeceğim, dedim.

— Zo, sen heç utanmoorsun?..

Beni sen nasıl banyo edeorsun, bu kadar insan içerisinde?.. İş bir kere baştan aksi başladı, böyle gidecek. 60 lık madamın laflarına kulak asmadan makinenin kapağını açtım. Resmi elime aldım. Daha ben bakmadan, elimden kaptı.

Resme bakmasıyla yere boyu boyunca yuvarlanması bir oldu. Böyle manzaralara alışık değilim, bende renk beniz attı. Yere eği-

lip, nabzımı tuttum. Ses yok. Kalbini dinledim. Tık demiyor. Etraftan koşuşanlar oldu. Kadın resmi elinde sınıksız tutmuş. Alabilirsen al. Fotoğrafçı için kurtuluş çaresinin kaçmak olduğunu öğrenmiştim. Resmi elinden bir koparabilsem, ortadan toz olacağım. Bütün kuvvetimi parmaklarıma vererek kadının avucunu açtım. Resmi kaptım, perdeyi filân orada bırakıp, makineyi omuzladığım gibi, tabana kuvvet kaçmaya başladım. Hem koşuyor, hem de resime bakıyorum. Kadına resim diye, az evvel çekip makinenin içinde unuttuğum finonun resmi-ni vermişim. Makine omuzumda hem koşuyor, hem de arkamdan geliyorlar mı diye bakıyorum. Ben koştukça, ne oluyor diye arkamdan koşanlar gittikçe artıyor. Tutun, yakalayın, diye bağırıyorlar da var.

Kan, ter içinde koşuyorum. Makine de gittikçe ağırlaşıyor. Sanki dünyayı omuzlamış götürüyorum. Ter burnumdan akıyor. Bonyuna koşuyorum. Arkamdan bir ordu geliyor. Hırsız, yankesicisi, seyyar satıcısı, meraklısı peşimde. Polis geliyor, diyor, koşuyorlar.. Belediye memurları geliyor, diyor koşuyorlar. Koşanlardan bir tanesi benden daha tabansız olacak ki, beni geçmek isterken çarpışıyoruz. İkimiz birden yerlere yuvarlandık. Toz toprak içinde yerden kalkıp, makineyi tekrar omuzlarken (Fotoğrafçı ol) diyen arkadaşla burun buruna geldik:

— Ne o? Ne koşuyorsun? Allah versin, insanın işi polunda oldu mu, bacaklarına kuvvet gelir. Benim sayemde işlerin tıkrında galiba. Nasıl hayatından memnun musun? dedi.

— Çok memnunum. Milyonlar kazandım. Zengin oldum, zengin, diye haykırdım...

Ve omuzumda domuz leşi gibi çöküp kalan makineyi suratına fırlattım...

Burhan ESEN

Çifte liste!

Fransa'da, bir lokanta sahibinin orijinal bir buluşu, kısa zamanda müşterilerinin iki misli artmasına sebep olmuştu.

Garsonlar, müşterilerine yemek listelerini veriyorlar, öyle ki, listelerde aynı yemekler olmakla beraber, erkek müşteriye verilen listede yemeğin asıl fiatı, kadın müşteriye verileninde ise çok daha yüksek fiat yazılı oluyor. Böylece, erkek yemekleri ısmarlarken kadın, kaval-yesinin bu cömertliği ile övünüyor. Yalnız bu tatlı hiylede dikkat edilecek mühim bir nokta var: Listeleri yanlış vermemek!

Bir söz

Bu sözü bir erkek evliliğinin on beşinci yılında söylemiştir:

«— Evlilikte aşk iki lâkaydın anlaşmasıdır.»

MİLLETLER GÜLÜYOR

Şimâl - Cenup

Amerika'da Şimal - Cenup harpleri biteli çok olmuştur, fakat elân Şımallı ve Cenuplular arasında bir gerginlik mevcuttur. Çok mutaassıp bir Cenuplunun kızı aksi gibi Şımallı bir delikanlıya âşık olur ve evlenmeye karar verir. Bütün cesaretini toplayarak bu acı haberi babasına duyurur:

— Babacığım; eğer sana bir Yankee ile evlenmeğe karar verdiğimi söylersem ne dersin?

Baba ters ters cevap verdi:

— Ne diyeceğim; bizlere yaptıklarını nihayet burunlarından getirmeğe başlıyoruz neyse. derim.

Hipermetrop

Yaşlı kadıncağızın gözleri yakını iyi göremiyordu. Ziyafette yanına, kendi gibi yaşlı ve çıplak kafalı bir bey oturmuştu. Bir ara kadın peçetesini düşürdü, yaşlı centilmen eğilip aldı ve doğrulurken başı kadıncağızın koluna değdi. O zaman ihtiyar leydi:

— Mersi, dedi; kavun istemem!...

YAZISIZ

KOCAMAN LAFLAR

Derisi müteaddit kereler yüzülen yegâne hayvan insandır.

Bir kimsenin ne kadar çok işi olursa olsun, durup ne kadar çok işi olduğundan bahsedecek vakti vardır.

Sizi taklit eden bir rakipten korkmayınız; izinizi takip ettiği müddetçe sizi geçemeyecektir.

İade!

Genç bir kadın göz yaşları içinde, silâh satan bir dükkâna girdi; dükkân sahibine:

— Mösyö, dedi; sormayın başıma gelenleri, kocamı bir otomobil çiğnedi...

— Yaaa!... dedi, silâhçı; vah vah, başınız sağ olsun! Yalnız bu olayın benimle ilgisi?...

— Sizinle ilgisi mi? Elbette var Mösyö! Evvelki gün sizden satın almış olduğum tabancayı iadeye geldim.

Tedavi

Burnu iyice kızarmış, aksıran, öksüren bir adam, doktorun muayenehanesine girdi ve:

— Doktor, dedi; beni hatırladınız mı? Altı sene önce fena halde grip olmuştum, beni tedavi etmişsiniz ve vizite ücreti olarak da size tam altı dolar ödemiş-tim!...

— Eee... dedi, doktor; ne olmuş?

— Ne olacak, yine grip oluyorum..

Akbaba'nın Bilgi Yarışması

Akbaba bu sayısında bir yarışma açıyor. Bu yarışma dört sayı sürecektir. Dört sayı tamamlandıktan sonra, yine dört sayı sürecektir yeni bir yarışmaya başlayacaktır.

Bu yarışma, sizleri hem eğlendirecek, hem de unutulmaya yüz tutan bilgilerinizi, görgülerinizi arttıracaktır.

Cevapların, dört sayı tamam olduktan sonra, kuponlarla beraber (Akbaba Dergisi, Yarışma Memurluğuna) gönderilmesi rica olunur.

Dört sayı sonunda, on iki soruya doğru cevap verenler arasında kura çekilecek:

- 1 — Birinciye 100 lira
- 2 — İkinciye 50 lira
- 3 — Üçüncüye 25 lira
- 4 — Dördüncüden yüzüncüye kadar beşer liralık birer kitap hediye edilecektir.

Sorularımız: 1

BU KİTAP KİMİN ESERİDİR?

Şiir midir?

Hikâye midir?

Roman mıdır?

Telif midir? Tercüme midir?

BU KİMDİR?

Bir ressam mı?

Bir aktör mü?

Bir ses san'atkârı mı?

Bir sporcü mü?

Bir şair mi?

Allah yapısı mı, kul yapısı mı?

BURASI NERESİDİR?

İtalyanın Piza kulesi mi?

Beyazıt kulesi mi?

Galata kulesi mi?

Ne zaman yapılmıştır?

Ne işe yarar?

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 18 —

Çorabı, mendilleri (Abdurrahman Tefvik) ten, pudra, krem, lāvanta gibi tuvalet levazımını (Ahmet Farukî) den, gömleklik ve donluk su-rayı (Haşmet) ten aldım.

Bana kumral rastik ve sürme, Ayşe hanıma sarı boya ve düzgün için Mahmutpaşaya çıktık.

Şişmanı dükkânında bulamadım. Bugün mağazaya inmemiş, herhalde, Çiftelhavuzlarda gene balığa çıkmış. Çıkarlarla pazarlık olmayacağı için, iç çamaşırlarından bugünlük vazgeçtim.

Tekrar Beyoğluna döndük. Terzi (Efijeni) de pek sık ve en son model bir tuvalet beğendim, elbiseliği bıraktım.

(Kokino) dan bir korse, (Bonmarşe) den beyaz eldiven aldım. Karaköydeki (Corciyadis) ten Ayşe hanımın karamandolu terliğini de unutmadık.

Zar zor on buçuk vapuruna yetiştik. Yorgunluktan ikimiz de pelteye dönmüştük.

Kanarya, Kadıköyüne inelim de (Kooperatif) bakkalından arap sabununu alalım, diye yalvarmada...

Kadıköyüne çıkalım amma, iskeleden iner inmez arabacı İbrahim edepsizi karşımıza dikilecek, para diye tutturacak...

Gelirken vapurda kimi görsek beğenirsiniz?

Doktor Ali Mehmet beyi...

Gözlerime inanamıyordum. Şaşmış kalmışım. O mu yoksa başka biri mi diye bakıyorum, halbuki ta kendisi...

Doktor Ali Mehmet bey, pek ki-bar, pek nazik, pek yakışıklı bir erkektir; boy bos, biçim, endam hepsi tamamdır; hülâsa sayılı güzellerdendir.

Sonra, son derece insaniyetli ve vicdanlıdır da...

Kayınvalidemin yanından ilk çıktığım sene, Arnavutköyünde oturmuştuk. Ali Mehmet bey de karşı komşumuzdu, zannederim kolağasıydı; Avrupada tahsilini ikmal edip henüz gelmiş diyorlardı.

O sene, müthiş bir enflüenzaya yakalanarak az kaldı ölüyordum.

Ali Mehmet bey, tam 16 gün, akşam, sabah geldi; gece yarısına kadar yanımdan ayrılmadı; nabzı-

mı bırakmadı; ilaçlarını kendi eliyle içirirdi.

Hattâ hiç unutmam, ben iyileştikten sonra, böyle bir Mayıs ayında, bir sabah bize uğramış, (bugün Kâğıthanede, zadeğân sınıfına, tarafı şaheneden kuzu ziyafeti var; ben de bulunacağım. Behemehal siz de gelin, eğlenirsiniz) demişti ve biz de gidip uzaktan seyretmiştik.

Ali Mehmet bey kaç senedir meydanlarda yoktu. Avrupa'daki jönlere münasebette bulunuyor diye curnal edilmiş, Erzincan'a mı, Dıyârbekire mi sürülmüş dedilerdi.

Demek yalanmış; sürgüne gitmiş olsa bir daha İstanbul'a ayak basabilir mi?

Ne dersiniz, Ali Mehmet B. beni görünce tanıyamasın... Ayşe hanım yanımda olmasa kim olduğumu katiyen bilemeyecek...

Kanarya ile karşılaşınca tanıdı; hemen gülümsüyerek ve elindeki gazeteyi siper ederek, başıyla selâm verdi.

Haydarpaşa vapurunda bulunmasına bakılırsa her halde bu cihetlerde oturuyor, fakat acaba ne tarafta?..

Dünyada, Kanarya'dan içi geniş kimse yoktur. (Doktorcuğumu bu vapurda gördük ya, üst tarafı kolay; ne zaman olsa bir daha rastlarız) diyor.

Ali Mehmet bey, o zaman beni almayı çok istemişti. Hattâ Kanaryaya kaç kere açmış, şu işi yapıver diye yalvarmıştı da enişte engel olmuştu.

— Kolağasıya varıp üç odalı eve,

iki kap yemeğe razı olduktan sonra bu beyimden daha gençleri, daha güzelleri sayısız. Didon kılıkli herife saplanıp kalmak da eş mâna? diye bizi caydırmıştı.

Malûm a, bizim enişte, kendisine iltifat edene fevkalâde minnettar, yüz vermiyene aşırı derece alehtardır.

Doktor acaba hâlâ bekâr mı diye aklıma geldi. Aksi gibi, rütbesine dikkat etmek hatırımdan geçmedi.

Hâlâ Kolağası ise evlenmediği muhakkak.

Ben, genç ve yakışıklı doktorların evli olup olmadıklarını, elbiselelerinden anlarım.

Üniformalarında, kaymakam, miralay işaretleri varsa muhakkak bir paşa damadıdır.

Ali Mehmet beyin bekâr olması, benim için ayrı bir mesele yakası açacak...

Vapurda, bana o ne bakıştı o...

Kendinden geçmiş, etraftakileri unutmuş, hayatı gidiyor, bayatı kalıyor...

Arnavutköyünde oturduğumuz zamanlar, pek nahif ve solgundum; veremden farksızdım; zayıflıktan yanaklarım çökmüş, ağzım büyümüş, gözlerim kuyuya gitmişti.

Şimdi, o taze olduğuma bin şahit lâzım.

Kanaryanın dediği gibi, nasıl olsa her halde doktora tesadüf edeceğiz. İlk rastlayışımızda muhakkak görüşeceğiz. Doktorla tanışmağa

da mâna vermezler a... Doktor bu; o herkesi herkes onu tanır...

10 Mayıs

Elbisemin provası için Efijeni'ye indim.

Yalnızdım. Ayşe hanım Üsküdarı gidecek evinin aylığına mahsuben 7 meciye götürecekti. Ev sahibinin gözüni boyarım, kalan borcu bir müddet daha sallardım diyordu.

Öğle vapurlarında kim olur?.. Vapur bomboş. Yan kamaraya girdim. Simendifer yolcuları dolarken, Sümûhi beyin hanımıyla baldızının peşinde, yuvarlana yuvarlana Topaç Molla bey göründü.

İlk işi hanımların yan kamarasına dalmak, yılışık yılışık, (vuslat bahşediniz!) demek olduğundan, çabucak kapının sürgüsünü sürdüm, köşeye geçip büzüldüm.

Tokmağı hayli kurcaladıktan sonra defolup çekildi; sürgüyü açtım. İskeleden kalkar kalkmaz, pence-redeki perdeyi iyice kapadım.

Başımı çözüp, pelerini omuzuma alıp, aynanın karşısına geçtim. Evde acele hazırlandığım için saçlarım, topuzum, peçem darma dağınık.

İki dakika geçmeden kapı gene gıcırdadı. Dönüp bakayım ki Ülfet bey...

Başımı içeri uzatmış, mütebessim mütebessim: (Kemendi zülfünle esiri zülfüyar oldum) diye mırıldanıp duruyor.

Kamarot geliverecek, bir kimse görüverecek, rezil ve rüsvay olacağım. Hele, o kemsurat bileteci bu vapurda ise seyreyleyin aksiliği...

Bereket versin, Ülfet bey çabuk çekildi. Kamara kapısına biriken kalabalığa: (Kamarot neredesin?.. Hâlâ ne tarafta?.. Kapısında yazısı yok ki...) diye mazeret göstererek yürüdü gitti.

Köprüye çıkarken, Savni paşamın torunu, enseme sokulmuş:

— Tünele mi teşrif ediliyor, yoksa Eminönüne mi? Size iki kelimecik bir istihramım var! diye söz ata ata mütemadiyen kolumu dürtüyor, bacak kadar boyuna bakmıyor da çapkınlığa kalkıyor.

Hiç orali olmayıp yürüyordum. Havyar hanının kapısına kadar arkamdan geldi. Artık tepem atmıştı. Kurtulmanın başka türlü çaresi yok.

Bir dükkânın önünde durdum; camekâna bakar gibi yaparak, usulcacık: (Kuyumcu Hanusta bekliyorum!) dedim...

Zavallıcık öyle bir kaçış kaçıyor ki.

(Devamı var)

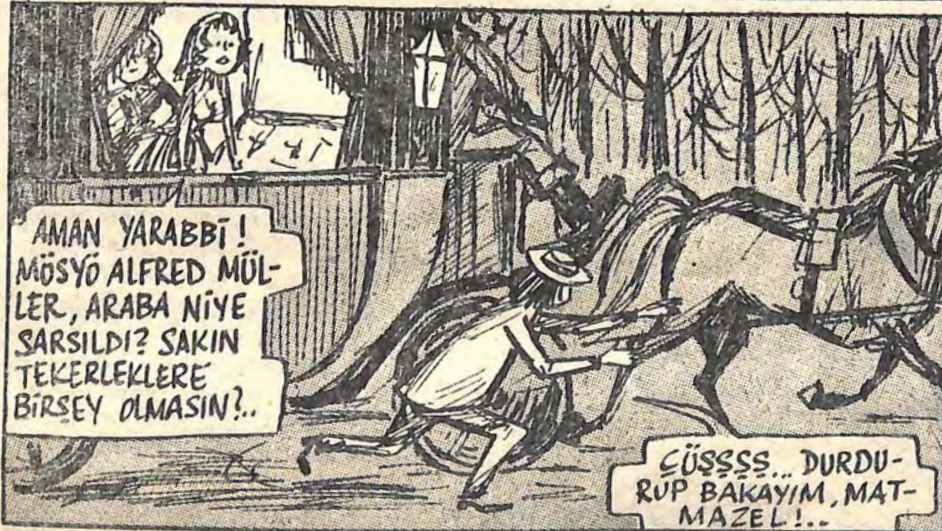
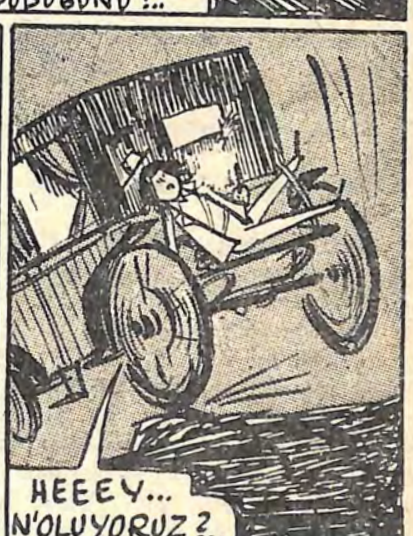

— Seni ıslatmaz karıcağım, bahar yağmuru!

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
SEREN

— 35 —

— «Eğer hakikaten istiyorsan,» diye mırıldandı. «Seni bir gece Hayvanat Bahçesine götürürüm.»

Caroline'i apartmanın kapısına götürdükten sonra da, bir an genç kızın elini sıkı sıkı tuttu, fakat kendisini içeri davet edip etmiyacağını katiben sormadı. «Bu harikulâde gece için teşekkür ederim,» dedi.

— «Asıl ben sana teşekkür ederim.»

Paul yumruğunu sıkarak, neşeli bir edayla Caroline'in çenesine vurdu. «Unutma... Cumartesi akşamı. Ondan önce de sana telefon ederim.»

Dönerek uzaklaştı.

Genç kız, daireesine çıkarak, içeri girdi, kapıyı kilitledi. Banyoya geçerek ayanada uzun uzun kendini seyretti. Uzun zamandanberi hiç bu kadar güzel olmamıştı. Sonbahar gecesinin nemi saçlarına hafif bir kıvrıcılık vermişti. Ruju hafifçe bozulduğu için dudaklarında şehvetli bir ifade vardı. Güneşten yanık çehresinde iri, mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Neden böyle oluyordu? İnsan neden alırdı? Gençlerle gezmeye gittiği zaman güzelleşiyordu? Bu haksızlıktı doğrusu. Tevekkeli Paul ondan hoşlanmamıştı, bu gece hakikaten güzelliği üstündeydi. Maamafih, Paul'un dışarda bir yerde olduğuna, kendisinin ise sağ salim evinde dolıştığına seviniyordu. Genç kıza sanki sıkıntılı bir işi muvaffakiyetle bitirmiş gibi gelmekteydi.

Caroline soyunarak, pijamalarını giydi, yatağı açtı. Sonra lambayı söndürmek için elini uzattı... Ve müthiş bir ısırap ve keder kalbini burkmağa başladı... O anda birine ihtiyacı vardı... Konuşulacak birine. Gregg de neden gelmiyordu? Tabii onun için çok erkendi de ondan. Maamafih, Caroline onunla değil de, başka biriyle konuşmak istediğini de gayet iyi biliyordu. O anda dünyada bir tek kişiyi görmeyi, onunla konuşmağı arzuluyordu... Fakat adama telefon etmek niyetinde de değildi? Bunun ne saydası vardı?

Kendi kendine, «Uyu,» dedi. «Uyu ve unut. Yarına hiç bir şeyin kalmaz.» Fakat genç kız yattığı takdirde uyuyamayacağını da biliyordu.

Rehberi almak bile onu biraz ferahlatmıştı. Sahifeleri karıştırarak Mike'in otelini buldu. Numarayı çevirdi. Fakat o anda aklına vak-

tin Mike için de erken olduğu gelmişti. Herhalde o odasına daha dönmemişti bile. «İnşallah otelde değildir,» diye düşündü. Fakat bir an sonra ise, «İnşallah oradadır... Orada ol, mike,» diye yalvarıyordu.

— «Mike Rice'i rica ediyorum.»

Telefoncu kızın sesi de ne tuhaftı. Sanki herkesten ve bilhassa o anda Mike Rice'dan nefret ediyordu. Caroline uzun müddet bekledi. «Muhakkak orada değil,» diyordu kendi kendine. «Orada olmadığımı biliyorum.»

Mike Rice, «Alo,» dedi.

— «Mike!»

— «Caroline?»

— «Evet.»

— «Neredesin Caroline?..»

Genç kız neşeyle, «Evde» dedi. «Nerede olabilirim ki?»

— «Ya...» Sanki sukutu hayale uğramıştı Mike.

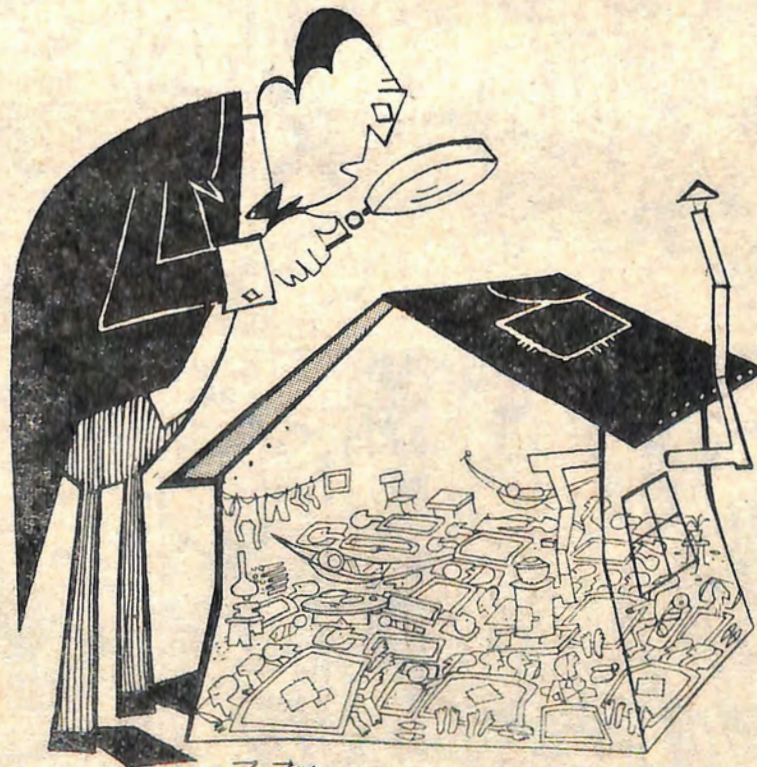
— «Nerede olduğumu zannediyordun?»

— «Belki sıkıcı bir partide...» Sesi Caroline'inki kadar sakindi.

— «Hayır. Kokteyl partideydim, sonra orada tanıştığım bir gençle yemeğe gittim. Avukat... İsmi de Paul Landis.»

— Genç adam hoşuna gitti mi bari? Mike bunu da sakın sakın sormuştu, fakat sesinde saklıyamadığı bir endişe de vardı.

— «İyi bir insan o... Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

Hükümet gecekondun işini inceliyor. (Gazeteler)

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

Ben öyle gençlerden hoşlanmıyorum.»

Mike halden anlar bir ifadeyle, «Tabii,» dedi.

Onun hak vermesi Caroline'de sanki Paul'a karşı haksızlık ediyormuş gibi bir his uyandırmıştı. «Fakat hakikaten iyi bir insan.»

— «Kaç yaşında?»

— «Yirmi beş zannedirim. Tahmini kolay değil. Yaşı anlaşılmıyan erkeklerden o. Fakat yirmi beş olduğunu sanıyorum.»

— «Seninle yatmağa kalktı mı?»

— «Ne münasebet! Sen de herkesin benimle yatmak istediğini zannediyorsun.»

— «O da şansını denemeğe kalacaktır.»

Caroline, «Paul böyle bir şey yapmaz,» diye cevap verdi. «O evlenecek tiplerden. Küçük bir ev, iki otomobillik garaj ve iki çocuk...»

Mike, «Sen de işin sonunda bunu isteyecek mısın?» dedi.

— «Evet... Fakat Paul'la değil. Onunla evlenmek isteyeceğimi sanmıyorum.»

— «Neyse, eğlenceli bir gece geçirdiğine memnun oldum.»

— «Mersi.»

— «Artık yatacak mısın?»

— «Evet.» Mike mütereddit bir tavırla sordu. «Yorgun musun?»

Caroline, «Şimdi yorgunum,» diye fısıldadı. «Demin uyuyamadım. Fakat seninle konuştuktan sonra biraz kendime geldim.»

— «Buna memnun oldum.»

— «İyi.»

— «Caroline?»

— «Efendim?»

— «Allah rahatlık versin... İyi uykular.»

— «Allah rahatlık versin, sevgili. Seni seviyorum.»

— «Ben de seni...» Mike bir an sustu. «Ben de seni seviyorum.»

Telefonu kapayan Caroline kendini yorgun hissediyordu. Fakat bu hoş bir yorgunluktu, artık rahatça uyuyabilecekti.

Ertesi günü işten döndüğü zaman kapısına kırmızı güllerle dolu şeffaf bir kutunun dayanmış olduğunu gördü. İlişik kartta ise, «Sana çikolata lazım,» yazılıydı. «Fakat güller daha romantik — Paul.»

Caroline çiçekleri vazoya koyup, kartı da altına sıkıştırdı. Paul'un bu hareketine bayıldığından değil tabii. Sadece genç adam cumartesi akşamı kendisini almağa geldiği zaman bunu görecekti ve kartını bütün bir hafta boyunca saklamış olduğuna sevinecekti.

★

11

APRİL

April, «Babanla annenin benden hoşlanmış olmalarına sevindim,» dedi. «Çok korkuyordum.»

Genç kıza Dexter Hudson kulübünün önündeki terasın alçak duvarına oturmuşlardı. Pırıl pırıl bir cumartesi gecesiydi. Saat üç buçuk gelmiş, balo da sona ermişti. Biraz ileride kulübün ışıklı pencereleri vardı. April oturduğu yerden çiftlerin birbirleriyle vedalaştıklarını, müzisyenlerin âletlerini kutularına yerleştirdiklerini görüyordu. Genç kız sırtına Dexter'in smokin ceketini almıştı. Karanlıkta genç adamın sadece beyaz gömleğini ve sigarasının ateşini seçebiliyordu. Dexter gülünce, April onun bembeyaz dişlerini de farketmişti. «Senden neden hoşlanmıyorsunlar... Onlar benim bütün sevgililerimden hoşlanırlar. Çünkü ben kızlar hususunda çok zevkliyimdir.»

★

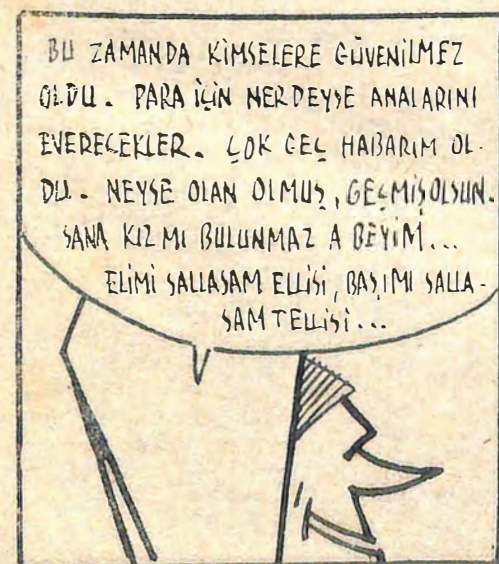
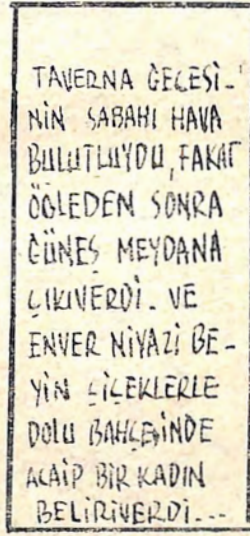
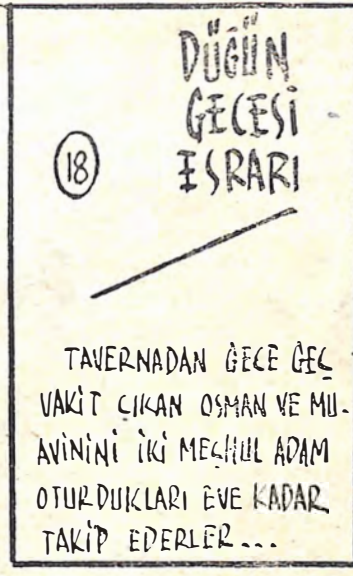
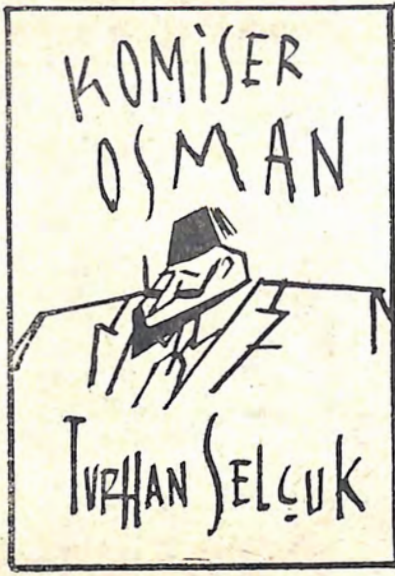
— «Şey... Belki beni beğenmezler diye düşündüm. Çünkü ben senin hakiki sevgilisin. Sonra... Sosyeten de değilim.»

Dexter, «Sosyete mi?» diye sordu. «Artık sosyeten olan var mı?»

— «Var tabii. Bunu sen de biliyorsun.»

Ayaklarının altında mahzun mahzun çıtırdayan kurumuş yapraklar vardı. April gülmüş lâme iskarpinlerinin burnuyla bunları iterek, Colorado'daki evlerinin önündeki ağaçları düşündü... Yavaşça, «Bunlar mevsimin son yaprakları,» dedi. «Bu da sonbaharın son haftası... Ömrümde bu kadar hoş vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum.»

(Devamı var)

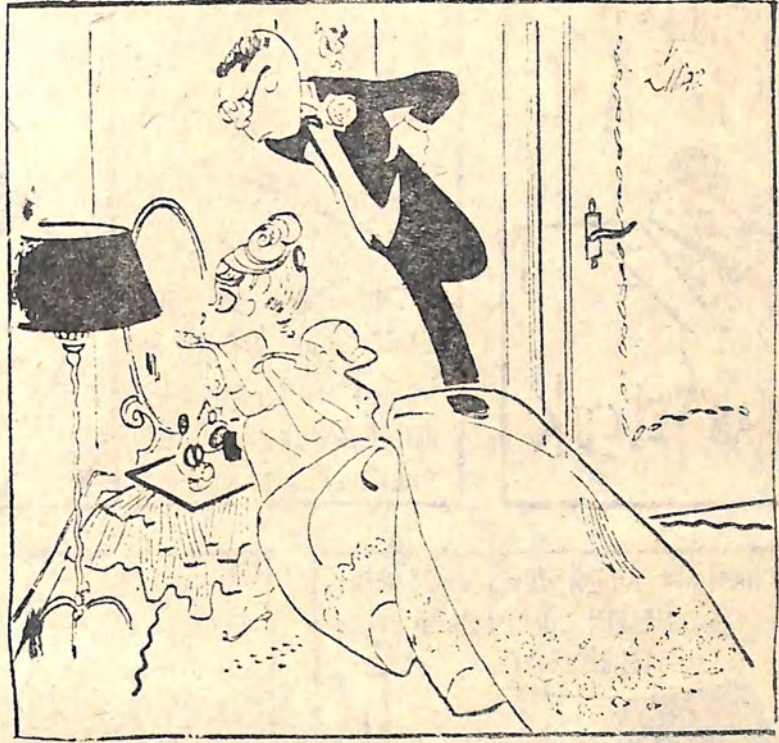

dünya

karikatürleri

-ODAMIZ VAR! VAR AMA, ÇOK KÜÇÜK...
SİĞABİLECEĞİNİZİ SANMIYORDUM!

-ALISAMADIM GİTTİ... HÂLÂ İLK GELİN
OLUŞUM KADAR HEYECANLIYIM!!

YAZISIZ

-BİR KADEH DAHA... VALLAHİ BENİ
KIRK YIL EVVELKİ GİBİ GÖRECEKSİN!

-SANA DOĞUM GÜNÜNDE BİR BOYUNBAĞI
ALMAK İSTİYORDUM. BİN LİRA N VAR MI?

1962 de en az

5 MİLYON Lira
Değerinde

50

APARTMAN
DAİRESİ

ayrıca

2.600.000

liralık

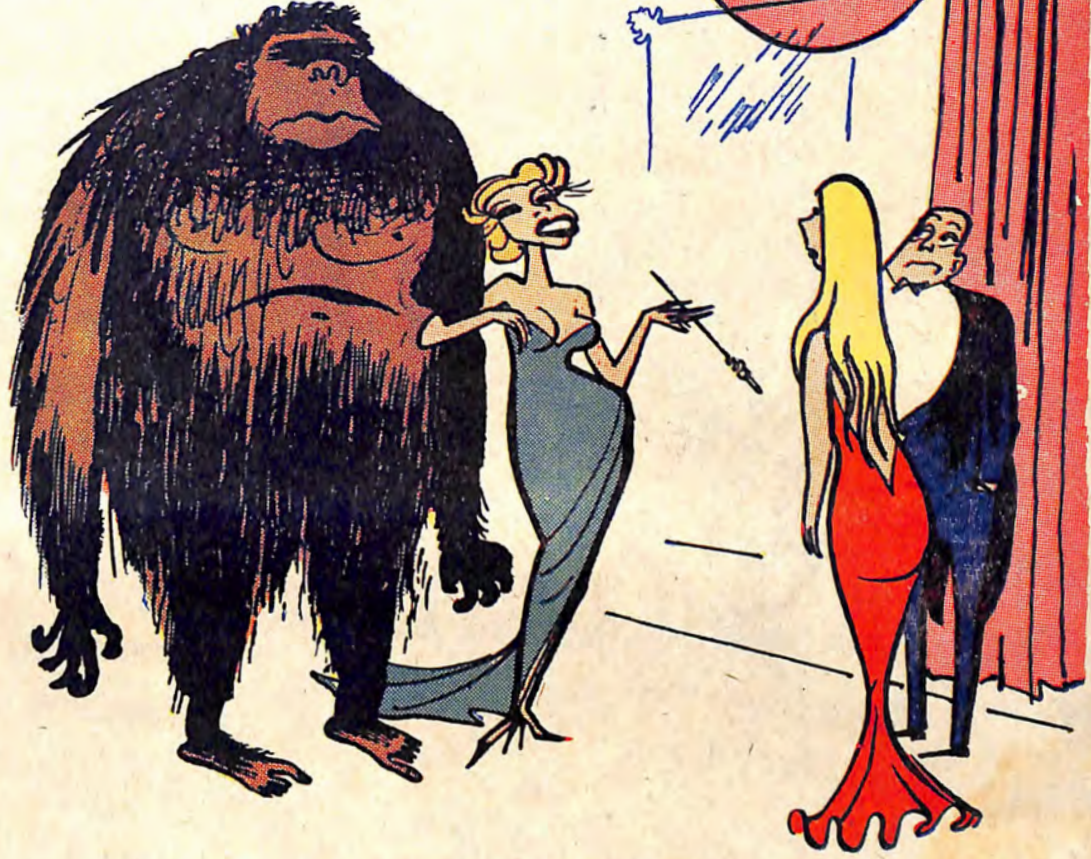
çeşitli para
ikramiyeleri

YAPI ve KREDİ
BANKASI

Akhaha

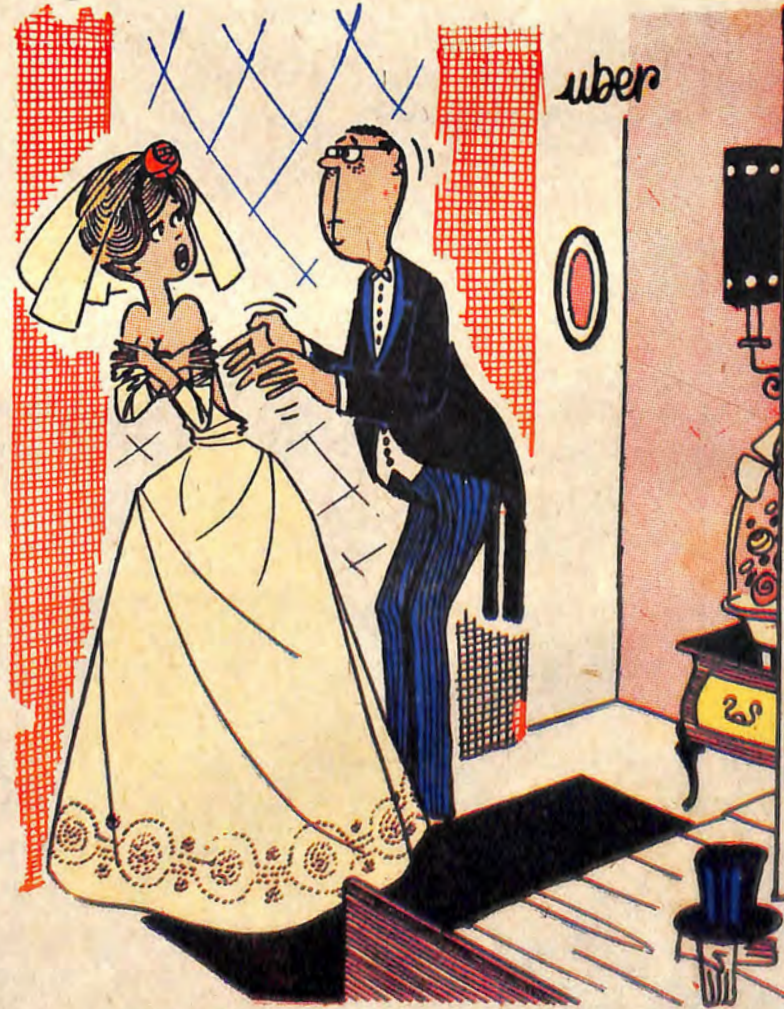
-BU MU YATINIZ ?
-EVET SEVGİLİM, BİZİM ESKİ
ZENGİNLERDEN OLDUĞUMU-
ZU BİLİYORSUNUZ !

-NİŞANLIM...SON AFRİKA SEYAHATİMDE TANIŞTIK !

-İLHAM PERİSİ BU GECE SAİRİNİ YALNIZ MI BIRAKIYOR ?

-YAVAŞ, YAVAŞ... HER GELİN OLUSTA YENİ
BİR ELBİSE YAPTIRACAK DEĞİLİM !